

ΜΙΚΡΟΕ ΕΞΗΤΕΡΙΝΟΕ

Μετά τὸν Προοιμακὸν εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τοῦ Θεοδώρου τὸν γόνον ὑπερμαχήσαντος διὰ σεπτῶν εἰκόνων τὴν προσκύνησιν, δεῦτε, τὸν μέγαν πατριάρχην καὶ εὐσταλῆ ἀθλητὴν εὐφημήσωμεν ὡς ζηλωτὴν τῶν ἀγώνων πατρὸς αὐτοῦ, Νικηφόρον τὸν ἀοίδιμον.

Υπὲρ ἁγίων εἰκόνων τῆς προσκυνήσεως, γενναῖε πατριάρχα, καθυπέμεινας χλεύην, εἰρκτὴν καὶ ἐξορίαν ὡς ἀληθῶς, Νικηφόρε θειότατε, ἀναδειχθεὶς στερόροψύχων ὑπογραμμὸς ὁμολογητῶν τῆς πίστεως.

Ταῖς ἐντολαῖς βασιλέως, ἀνόμου Λέοντος καὶ δυσσεβούς, τρισμάκαρ, μὴ πειθόμενος θρόνου κακῶς ἀπεμακρύνθησ σου, θαυμαστὲ Νικηφόρε, καὶ ἄνυσας ἐν ἐξορία τὸν βίον σου καρτερῶς ὑπομένων τὴν ταπείνωσιν.

Τήν σὴν πανίερον μνήμην τελοῦντες σήμερον, ἀρχιερεῦ ἀλκίφρον, Νικηφόρε, τιμῶμεν τοῦ πόνου, οὕσπερ ἔτλης ἀνδροπρεπῶς δι' εἰκόνων προσκύνησιν, καὶ γεγηθότες κραυγάζομεν· κραταιέ, χαῖρε, πίστεως θησαύρισμα.

Δόξα. Ἦχος β'

Τὸν θεόσφρον τῶν Ἀποστόλων διάδοχον καὶ ὁμολογητῶν τὸ ὄσφράδιον, Νικηφόρον, τὸν θεόπνευστον ἱεροφάντορα, οἱ πιστοί, ἀξιοχρέως εὐφημήσωμεν· οὗτος γὰρ ἀληθείας ὀφθεις ἐδραίωμα, δογμάτων ἔρεισμα καὶ εὐσεβείας συνήγορος χάριν εἴληφε Χριστῶ πρεσβεύειν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμώντων αὐτὸν ὕμνοις πρέπουσι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τήν πάσαν ἐλπίδα μου, εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ· φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Ἀπόστιχα. Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Κήνωμα ἱερὸν Χριστοῦ τῆς ἀλήθειας, δοχεῖον, Νικηφόρε, τοῦ θείου Παρακλήτου ἐδείχθης διαυγέστατον.

Στίχος. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδιᾶς μου σύνεσιν.

Ἠέοντος τὴν ὄφρῦν ἐπάτησας τοῦ πλάνου καὶ ἱερῶν εἰκόνων σοφῶς ὑπερμαχήσας στεφάνους νίκης εἴληφας.

Στίχος. Οἱ ἱερεῖς Σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ ὄσιοί Σου ἀγαλλιάσει ἀγαλλιάσονται.

Χαίροις, ἱεραρχῶν περιφανῶν ἀκρότης, γεννάδα Νικηφόρε, ὁ ἐν τῇ ἐξορία τελέσας τὸν ἀγῶνα σου.

Δόξα. Τριαδικόν.

Ἀναρχε Πλαστουργέ, σὺν συναράχῳ Λόγῳ καὶ Πνεύματί Σου θείῳ, λιταῖς τοῦ Νικηφόρου, ἐλέησον τὸν κόσμον Σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θάλαμος καθαρὸς καὶ φωτοφόρος πέλεις Χριστοῦ τοῦ Ζωοδότου, ἀγνή Θεογεννήτορ, εὐλογημένη Δέσποινα.

Νῦν ἀπολύεις...

Τὸ τρισάγιον ... Δόξα. Καὶ νῦν. Παναγία Τριάς. Κύριε, ἐλέησον (γ'). Δόξα. Καὶ νῦν. Πάτερ ἡμῶν.

Ὅτι σοῦ ἐστίν .

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Νίκην ἤνεγκε, τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἡ σὴ ἔνθεος, ὁμολογία,
Νικηφόρε Ἱεράρχα θεόληπτε, τὴν γὰρ Εἰκόνα
τοῦ Λόγου σεβόμενος, ὑπερορία ἀδίκως ὠμίλησας. Πά-
τερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν
τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπόλυσις.

ΜΕΓΛΕ ΕΞΙΤΕΡΙΝΟΕ

Μετά τὸν Προοιμακὸν τὸ Μακάριος ἀνὴρ, εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστῶμεν στίχους στ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια·

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ε "δειξας ἐπίβασιν εἰς θεωρίας τὴν πρᾶξιν σου, Νικηφόρε θεσπέσιε, Κωνσταντινουπόλεως ἀρχιϋ-
τα θεῖε· σὺ γὰρ τὴν λαμπρὰν σου ψυχὴν ρυθμίσας πρα-
κτικῶς πρὸς θεωρίαν αὐτὴν ἐπτέρωσας εἰς ὕψος δυ-
σαντίβλεπτον· διὸ σὲ νῦν μεγαλύνοντες τὴν ὑπέρτιμον
μνήμην σου ἐκτελοῦμεν γηθόμενοι.

Γ όνε ἱερώτατε τοῦ ὑπερμάχου τῆς πίστεως καὶ σε-
πτῆς προσκυνήσεως εἰκόνων, παμμάκαρος ὄντως
Θεοδώρου, πάτερ Νικηφόρε, κατηκολούθησας ὁδοῖς
αὐτοῦ καὶ δρόμον τὸν σὸν ἐτέλεσας ἐν ἐξορία, ὄλβιε,
πανευλαβῶς ἀσπαζόμενος τοῦ Σωτῆρος ἐκτύπωμα Ἰη-
σοῦ τὸ πανάγιον.

Αέοντος σκοτόμαιναν εικόνοκλάστου έσκέδασας τοῖς πυρφόροις σου φθέμμασι καὶ πάντας κατηύγασας εύσεβείας φέγγει, πατριάρχα σῶφρον καὶ θεῖε ὁμολογητὰ Χριστοῦ τῆς πίστεως· ὅθεν σήμερον τιμῶντες τοὺς καμάτους σου ἐπιτελοῦμεν τὴν μνήμην σου τὴν λαμπρὰν καὶ ἐόρτιον, Νικηφόρε θεσπέσιε.

Αναξ ὑπερφίαλος, θεομισῆς καὶ παράνομος, Λέων ὁ δυσσεβέστατος, μὴ φέρων τοὺς λόγους σου θρόνου σε καθεῖλε καὶ ὑπερορίσας καὶ ἀπορρίψας σὲ εἰρκτῆ σφραγίσαι στόμα τὸ σὸν ἐνόμισε Χριστοῦ τὸ μέγα ὄνομα τὸ μεγαλῦνον ἀείποτε, ἱεράρχα σεβάσμιε, Νικηφόρε ἀήττητε.

Γλώσση τῆ πυρίνη σου τὰς ἀκανθώδεις κατέφλεξας ὡς καλάμην καὶ φρύγανον αἰρέσεις, θεοσοφέ, ἄκμων δὲ σοφίας καὶ ἀδάμας ὠφθης τῆς εύσεβείας διαυγῆς· διὸ σὲ πάντες πανδήμως σέβοντες ὑμνοῦμεν σου τὰ σκάμματα διὰ εἰκόνων προσκύνησιν, Νικηφόρε, ὁ ἄφθαρτα γέρα νίκης δεξάμενος.

Εῤῥήξεν αἰρέσεων πλοκάς τῷ ξίφει τῆς χάριτος ὁ θεόπνευστος λόγος σου, πατέρων ὑπόδειγμα καὶ ἱεροφάντα, Νικηφόρε θεῖε, ὁ Βυζαντίου τὸν λαμπρὸν κοσμήσας θρόνον καὶ εύωδία σου μυρίσας γενναιότητος

καὶ εὐψυχίας τὰ πέρατα τὰς σὲ ἄσμασι ραίνοντα καὶ ὤ-
δαῖς πανευσχήμοσι.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Α 'νέτειλε σήμερον τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡ σεβάσμιος μνή-
μη τοῦ ὁμολογητοῦ ἱεράρχου ὡς ἡμαρ χρυσαυ-
γὲς καὶ ἀνέφελον, καταυγάζον χριστωνύμων τὰ συστή-
ματα· ἰδοὺ γὰρ ὁ μέγας φωστήρ, ἱεροφάντωρ Νικηφό-
ρος, ὁ λάμπας ἐν κόσμῳ βολίσιν ἀκραιφνοῦς πολιτείας
καὶ Χριστοῦ ὁμολογίας παραγίνεται τῇ αὐτοῦ ἑτησίᾳ
μνήμῃ νέμων ἅπασι πνευματικὴν ἀγαλλίασιν· διὸ πάν-
τες ἀξιοχρέως αὐτὸν εὐφημήσωμεν ὡς διάκοσμον εὐ-
σεβείας πολυτίμητον καὶ στύλον ὀρθοδοξίας τὸν Χρι-
στῷ πρεσβεύοντα ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, παναγία Παρθένε; τίς μὴ
ἀνυμνήσει σου, τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ
ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς, ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενῆς, ὁ αὐτὸς
ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθεὶς,
φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος
δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν
δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἱκέ-
τευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἔλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας
καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σειράχ τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κέφ. δ' 20-28)

Τέκνον, συντήρησον καιρὸν καὶ φύλαξαι ἀπὸ πονηροῦ καὶ περὶ τῆς ψυχῆς σου μὴ αἰσχυνηθῆς· ἔστι γὰρ αἰσχύνη ἐπάγουσα ἁμαρτίαν καὶ ἔστιν αἰσχύνη δόξα καὶ χάρις. Μὴ λάβης πρόσωπον κατὰ τῆς ψυχῆς σου καὶ μὴ ἐντραπῆς εἰς πτώσιν σου. Μὴ κωλύσης λόγον ἐν καιρῷ σωτηρίας· ἐν γὰρ λόγῳ γνωσθήσεται σοφία καὶ παιδεία ἐν ῥήματι γλώσσης. Μὴ ἀντίλεγε τῇ ἀληθείᾳ καὶ περὶ τῆς ἀπαιδευσίας σου ἐντράπηθι. Μὴ αἰσχυνηθῆς ὁμολογῆσαι ἐφ' ἁμαρτίας σου καὶ μὴ βιάζου ῥοῦν ποταμοῦ. Καὶ μὴ ὑποστρώσης σεαυτὸν ἀνθρώπων ῥοῦν καὶ μὴ λάβης πρόσωπον δυνάστου. Ἔως τοῦ θανάτου ἀγώνισαι περὶ τῆς ἀληθείας καὶ Κύριος ὁ Θεὸς πολεμήσει ὑπὲρ σοῦ.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κέφ. γ' 13-18)

Μακάριος ἄνθρωπος ὃς εὔρε σοφίαν καὶ θνητὸς ὃς εἶδε φρόνησιν· κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι ἢ χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δὲ ἔστι λίθων πολυτελῶν, οὐκ ἀντιτάξεται αὐτῇ οὐδὲν πο-

νηρόν· εϋγνωστος ἔστι πᾶσι τοῖς ἐγγίζουσιν αὐτῇ, πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἔστι. Μῆκος γὰρ βίου καὶ ἔτη ζωῆς ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτῆς, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ αὐτῆς πλοῦτος καὶ δόξα· ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Αἱ ὁδοὶ αὐτῆς ὁδοὶ καλαί, καὶ πᾶσαι αἱ τρίβοι αὐτῆς ἐν εἰρήνῃ· ξύλον ζωῆς ἔστι πᾶσι τοῖς ἀντεχομένοις αὐτῆς καὶ τοῖς ἐπερειδομένοις ἐπ' αὐτὴν ὡς ἐπὶ Κύριον ἀσφαλῆς.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κέφ. γ' 1-9)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτοὺς καὶ εὔρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμένουσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

ΘΕΩΣ ΤΗΝ ΑΙΤΗΝ

Ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Δυνάμει θεία συνέθλασας τὰς μύλας Λέοντος, τοῦ θηριωνύμου ἀνακτος, Νικηφόρε, ἱερομύστα ἐνθεώτατε· τροπωσάμενος γὰρ αὐτὸν τοῖς θεοσόφοις λόγοις σου σέβειν ἐδίδασκες πάντας τὰς ἀγίας εἰκόνας· καὶ νῦν Χριστοῦ τὸ ἄρρητον κάλλος θεώμενος μὴ παύση πρεσβεύων ἡμῖν καταπέμψαι τὸ Αὐτοῦ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Ἦχος β'.

Νικοποιοῦ Σταυροῦ τῇ δυνάμει ῥωννύμενος περιφανῶς ἐνίκησας Λέοντα τὸν δυσσεβῆ καὶ παράνομον, Νικηφόρε, ἱεράρχα ἀήττητε· σὺ γὰρ καταπατήσας εἰκονοκλάστου ἀνακτος ὄφρῦν τὴν ἐπηρμένην οὐρανομήκης στῦλος τῆς εὐσεβείας ὥφθης πρὸς κληρουχίαν ἄγων οὐράνιον· καὶ νῦν νίκης αἰωνίου γέρα δεξάμενος καὶ ἀσωμάτοις συγχορεύων δυνάμεσι μὴ παύση πρεσβεύων Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος γ'.

Υ'περορίσας σε τοῦ πανσέπτου τοῦ Βυζαντίου θρόνου καὶ εἰρκτῆ συγκλείσας ἀπαραμύθητον κατέλιπέ σε ὁ θεομίσητος ἀναξ, Νικηφόρε ἀοίδιμε· σὺ

οὖν τρεῖς καὶ δέκα χρόνους διανύσας κακοπαθῶν καὶ
ταλαιπωρούμενος οὐκ ἐπτοήθης, ἀλλ' ὡς γεννάδας ἄχρι
τέλους ὑπέμεινας ἀγογγύστως τὰς κακώσεις· τυχῶν ὄ-
θεν ἀναψυχῆς αἰωνίου καὶ ἀγαλλιᾶσεως αἰωνιζούσης
μὴ παύση πρεσβεύων Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυ-
χὰς τῶν τιμώντων τὴν θείαν μνήμην σου.

Ἦχος δ'.

Μέγας ἀρχιερεὺς Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου καὶ Ἐκκλησί-
ας φωστήρ τηλαυγέστατος ἐδείχθης, Νικηφόρε
πανένδοξε· πυργώσας γὰρ πιστῶν τὸ φρόνημα καὶ εἰ-
κονοκλαστῶν ἐδαφίσας τὴν ἔπαρσιν ὁμολογητῶν χο-
ροὺς κατεκόσμησας· ὅθεν εὐλαβῶς σε τιμῶντες καὶ τὴν
σὴν πανίερρον μνήμην ἐορτάζοντες τὰς σὰς πρὸς Θεὸν
λιτὰς ἐκδεχόμεθα.

Δόξα. Ὁ αὐτός.

Αἴγουσα κατὰ χρέος ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τὴν
ἐόρτιον πανήγυριν ἐπὶ τῇ θείᾳ σου μνήμῃ λαοὺς
διεγείρει πρὸς αἴνεσιν τῶν κατορθωμάτων σου, Νικη-
φόρε ἀοίδημε· μεγαλύνοντες οὖν τὴν θαυμαστὴν παρ-
ρησίαν σου, ἣν ἐπέδειξας ἐν τοῖς ἀγῶσι σου πρὸς τῶν ἀ-
γίων εἰκόνων προσκύνησιν, Χριστὸν δοξάζομεν τὸν σὲ
ἡμῖν ἀρωγὸν ταχὺν δείξαντα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θ 'κ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σέ δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ.α'. Χαίροις, ἀσκητικῶν.

Χ αἶροις, πατριαρχῶν καλλονή, δογμάτων θείων ὁ κανὼν ὁ εὐθύτατος, τὸ βάθος θεοσοφίας, ὁ στῦλος ὁ ἀκλινῆς τῆς χρηστοθηείας καὶ συνέσεως, Χριστοῦ θείας πίστεως μυροβόλον ὄσφράδιον, ὁμολογίας ὁ βραβεῖα δεξάμενος ἐκ τοῦ νέμοντος κατ' ἀξίαν χρυσόπλοκα στέφη χαρᾶς ἀτέρμονος· διὸ σε γεραίροντες, περικλεῆς Νικηφόρε, σέ δυσωποῦμεν· ἰκέτευε Χριστὸν καταπέμψαι τοῖς τιμῶσί σου τὴν μνήμην τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχος. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Χ αἶροις, τῆς εὐσεβείας κρηπὶς, ἱεραρχῶν σεμνῶν Κωνσταντινουπόλεως κρινάνθεμον πανευῶδες καὶ στερρόψυχων ἀνδρῶν τοῦ Χριστοῦ σεβόντων τὸ εἰκόνημα κανῶν καὶ ἐκτύπωμα, Νικηφόρε πανεύφημε, τῶν ἀρετῶν σου ὁ κοσμήσας τοῖς ἄνθεσι καὶ τῶν λόγων σου τοῖς λειρίοις τὰ σύμπαντα· ὄθεν τὴν θείαν μνήμην

σου νῦν σήμερον ἄγοντες καὶ τοὺς λαμπροὺς σου καμάτους πρὸς ἀληθείας ἐδραίωσιν τιμῶντες ἐκθύμως Ἰησοῦν δοξολογοῦμεν τὸν σὲ δοξάσαντα.

Στίχος. Οἱ ἱερεῖς Σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ ὄσιοί Σου ἀγαλλιάσει ἀγαλλιάσονται.

Χαίροις, τοῦ Θεοδώρου βλαστὸς τοῦ εὐπατρίδου, δι' εἰκόνων μοχθήσαντος προσκύνησιν τὴν ἀγίαν καὶ δι' αὐτᾶς ἀπηνῶς τῶν μαστίγων πόνους ὑπομείναντος, εἰρκτὴν καὶ εἰς Μύλασσα ἐξορίαν, οὗ βήμασιν ἀκολουθήσας εὐθαρσῶς προσεκύνησας τοῦ Παντάνακτος τὸ θειότατον ἔκτυπον· στέφος οὖν νίκης ἄφθαρτον δεξάμενος ἔδραμες Χριστῷ ἀπαύστως συνέιναι καὶ προσκυνεῖν σὺν τοῖς τάγμασιν ἁγίων Ἀγγέλων τὴν Τριάδα, Νικηφόρε, τὴν ὁμοούσιον.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Ἦμνην τοῦ θηριωνύμου Λέοντος ὡς πῦρ παμφάγον σβέσας τοῖς ρεύμασι τῶν σῶν πανιέρων λόγων πιστοὺς ἐδρόσισας σέβοντας τὴν τοῦ Κυρίου ἀγίαν εἰκόνα, Νικηφόρε, πατριάρχα χριστόφιλε· θερμῶς οὖν ἀγωνισάμενος καὶ εἰρκτὴν καὶ ἐξορίαν ἀκλινῶς καθυπομείνας ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας κακουχούμενος μετέστης πρὸς τὸν Κύριον τῆς δόξης, ἧ ἐκτενῶς πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα, πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Ὁ ἱερεύς·

Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου Δέσποτα κατὰ τὸ ῥῆμα σου ἐν εἰρήνῃ· ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Τρισάγιον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Παναγία Τριάς. Κύριε, ἐλέησον (γ').

Δόξα. Καὶ νῦν. Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοῦ ἐστίν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Νίκην ἤνεγκε, τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἡ σὴ ἔνθεος, ὁμολογία, Νικηφόρε Ἱεράρχα θεόληπτε, τὴν γὰρ Εἰκόνα τοῦ Λόγου σεβόμενος, ὑπερορία ἀδίκως ὠμίλησας. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐτερον. Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὴν εἰκόνα τοῦ Λόγου Θεοῦ τὸν σέβοντα καὶ τὰς μορφᾶς τῶν ἁγίων μαρτύρων καὶ ἀσκητῶν εὐλα-

βῶς τὸν προσκυνοῦντα εὐφημήσωμεν, ἄλκιμον ὁμολογητὴν, πατριάρχην θευαγὴ τῆς πόλεως Κωνσταντίνου, θεοφιλῆ Νικηφόρον, αὐτοῦ λιτᾶς ἀπεκδεχόμενοι.

Δοξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ε ἐ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε, ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείση, ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς φιλόνητος.

Ἀπόλυσις.

Θ Ε Θ Ε Θ Ε

Μετά τὸν Ἑξάψαλμον τὸ Ἀπολυτίκιον, ὡς ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, μετὰ δὲ τὴν α' Στιχολογίαν Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν Τάφον Σου, Σωτήρ.

Τὸν σέβοντα Χριστοῦ τὴν ἀγίαν εἰκόνα τιμήσωμεν, πιστοί, Νικηφόρον φωσφόρον, τὸ φρύαγμα τέμνοντα αὐτοκράτορος Λέοντος τοῦ παράφρονος αὐτοῦ δρεπάνη ῥημάτων ὡσπερ πίστεως ἡμῶν ἀκράδαντον στύλον καὶ βάθρον στερότατον.

Δόξα.

Ἡ μνήμη ἡ φαιδρά, Νικηφόρου ἐπέστη, τιμῶντες εὐλαβῶς, τοὺς σεπτούς σου ἀγῶνας, δι' ὧν Πάτερ ἔκαυσας, τὸ τοῦ Λέοντος πρόσταγμα, καὶ κατήσχυνας, αἰρετιζόντων τὸ θράσος, σὲ δοξάζομεν, Πατριαρχῶν τὴν κινύραν, Πατέρων ὠράϊσμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἄξίως σὲ πιστῶν μεγαλύνομεν δῆμοι, Παρθένε ἀγαθή, καὶ ἀγίαν εἰκόνα τὴν σὴν ἀσπαζόμεθα, σεβασμὸν τὸν προσήκοντα ἢ ἀπέδιδεν ὁ ἱερὸς Νικηφόρος, ὁ θειότατος καὶ θεαυγῆς ἱεράρχης Κωνσταντινουπόλεως.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Νεκρώσας φρονήματα τὰ ἐπὶ γῆς ἀγωγῇ ἐνθέω κατηύθυνας τὴν σὺν ψυχὴν ἐμμελῶς πρὸς κήπους τῆς χάριτος καὶ εὐθαλεῖς λειμῶνας βιοτῆς τῆς ἀγήρω, ἔνδοξε Πατριάρχα, Νικηφόρε, εἰκόνοσ ὑπέρμαχε Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ πνευματοφόρητε.

Δόξα.

Τῆς νίκης ἐπώνυμος, τὴν νίκην φέρων Χριστοῦ νικήσας τὸν Λέοντα, τὸν δολιόφρονα, καὶ ἀνίκητος ἔμεινας. Νῦν σὲ νικητηρίοις, στεφανώσωμεν κλάδοις, νίκας τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐν ἐσχάτοις προσφέρων. Χριστὸς γὰρ νικηφόρον, Νικηφόρε, σὲ ἄνεδειξεν.

Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον.

Ἰάσω, πανεύφημε, τὴν συντριβὴν χοϊκῶν τεκοῦσα τὸν Κύριον καὶ Ποιητὴν τοῦ παντὸς ἀφράστως, Μητρόθεε· ὄθεν δοξάζομέν σε ὡς ἰάτειραν θείαν, τοῦ ἱατροῦ μητέρα τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων τοῦ μόνου δυναμένου βροτῶν σῶσαι συστήματα.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον Καθίσματα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Δογμάτων πρόβολον, ἀγνεΐας σκηνώματα, κρηπίδα πίστεως, εἰκόνων πρόμαχον τῆς προσκυνήσεως στερρόν, θειότατον Νικηφόρον, Κωνσταντινουπόλεως ἱεράρχην πανόσιον καὶ θερμόν συνήγορον εὐσεβείας, τιμήσωμεν ἐκθύμως ἐκβοῶντες· Πατέρων, χαῖρε, ἀγλαΐσμα καὶ κλέος.

Δόξα.

Τὴν τῶν αἱρέσεων ἀχλὺν ἐκδίωξας καὶ τοῦ ἀλάστορος μύνην διέλυσας καὶ τὰς ἀγίας καὶ σεπτὰς εἰκόνας σὺ ἐτίμησας. Νικηφόρε πάνσοφε καὶ δογμάτων ὑπέρμαχε τὴν Ἐκκλησίαν ἅπασαν ἐν δόγμασι κατηύγασας, Χριστὸν ἐναναθρωπίσαντα εἰκονίζεσθαι κηρύττων.

Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον.

Τὴν σκοτισθεῖσαν μου ψυχὴν καταύγασον φωτὶ τῆς χάριτος τοῦ θείου Τόκου σου, ἀγνή Παρθένε, Μαριάμ, ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων, καὶ ἀχλὺν ἀπέλασον τῶν ἀπείρων πταισμάτων μου, ὅπως εὖρω ἔλεος ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς Κρίσεως καὶ πόθῳ ἀσιγήτως βοῶ σοι· Χαῖρε, ἡ Κεχαριτωμένη.

Εἶτα τὸ Α΄ ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ δ΄ ἤχου.

Ἐκ νεότητός μου, πολλὰ πολεμεῖ με πάθη· ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦ, καὶ σῶσον, Σωτήρ μου *(δὶς)*.

Οἱ μισοῦντες Σιών, αἰσχύνθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου· ὡς χόρτος γάρ, πυρὶ ἔσεσθε ἀπεξηραμμένοι *(δὶς)*.

Δόξα...

Ἄγιω Πνεύματι, πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει ὑψοῦται, λαμπρύνεται τῇ Τριαδικῇ Μονάδι, ἱεροκρυφίως.

Καὶ νῦν...

Ἄγιω Πνεύματι, ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος ρεῖθρα, ἀρδεύοντα ἅπασαν τὴν κτίσιν, πρὸς ζωογονίαν.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον·

Εὶ ἱερεῖς Σου, Κύριε, ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ ὄσιοί Σου ἀγαλλιάσει ἀγαλλιάσονται

Στίχος. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην (Κέφ. ι' 9-16).

(Τὸ τῆς Λειτουργίας τῆς ΙΓ' Νοεμβρίου)

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ ἐὰν τις εἰσέλθῃ, σωθήσεται, καὶ εἰσελεύσεται καὶ ἐξελεύσεται, καὶ νομὴν εὐρήσει. Ὁ κλέπτης οὐκ ἔρχεται εἰ μὴ ἵνα

κλέψη καὶ θύση καὶ ἀπολέση· ἐγὼ ἦλθον ἵνα ζωὴν ἔχωσι καὶ περισσὸν ἔχωσιν. Ἐγὼ εἰμὶ ὁ ποιμὴν ὁ καλός. Ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων, ὁ μισθωτὸς δὲ καὶ οὐκ ὢν ποιμὴν, οὗ οὐκ εἰσι τὰ πρόβατα ἴδια, θεωρεῖ τὸν λύκον ἐρχόμενον καὶ ἀφήσιν τὰ πρόβατα καὶ φεύγει· καὶ ὁ λύκος ἀρπάζει αὐτὰ καὶ σκορπίζει τὰ πρόβατα. Ὁ δὲ μισθωτὸς φεύγει, ὅτι μισθωτὸς ἐστὶ καὶ οὐ μέλλει αὐτῷ περὶ τῶν προβάτων. Ἐγὼ εἰμὶ ὁ ποιμὴν ὁ καλός, καὶ γινώσκω τὰ ἐμὰ καὶ γινώσκομαι ὑπὸ τῶν ἐμῶν, καθὼς γινώσκει με ὁ Πατὴρ καὶ γὼ γινώσκω τὸν Πατέρα, καὶ τὴν ψυχὴν μου τίθημι ὑπὲρ τῶν προβάτων. Καὶ ἄλλα πρόβατα ἔχω, ἃ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης· κάκεῖνά με δεῖ ἀγαγεῖν, καὶ τῆς φωνῆς μου ἀκούσουσι, καὶ γενήσεται μία ποίμνη, εἰς ποιμὴν.

Ὁ ΝΨαλμός.

Δόξα.

Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

*Στίχος· Ἐλεῆμον, ἐλέησον μέ, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεό
Σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου ἐξάλειψον τὸ
άνόμημά μου.*

Τὸν ἐν σαρκὶ ἰσάγγελον βίον σου καὶ τὴν δύναμιν
τῶν σῶν φθεγμάτων πρὸς τῶν ἁγίων εἰκόνων
προσκύνησιν Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι ἐθαύμασαν,
Νικηφόρε, ἱεροφάντα ἐνθεώτατε· διὸ Χριστὸς ἀξίως σε
ἐδόξασε καὶ κληρονόμον καταστήσας τῆς ἀλήκτου
μακαριότητος χάριν σοι ἔδωκε πρεσβεύειν ὑπὲρ τῶν ἐν
πίστει τιμώντων τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

*Ὁ Ἱερεύς· Σῶσον ὁ Θεός τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονο-
μίαν σου· ἐπίσκεψαι τὸν κόσμον σου ἐν ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς· ὕψωσον
κέρας Χριστιανῶν ὀρθοδόξων καὶ κατάπεμψον ἐφ' ἡμᾶς τὰ ἐλέη σου
τὰ πλούσια· πρεσβείαις τῆς πανάχραντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτό-
κου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας· δυνάμει τοῦ τιμίου καὶ ζωποιοῦ
Σταυροῦ· προστασίαις τῶν τιμίων ἐπουρανίων Δυνάμεων ἀσωμά-
των· ἰκεσίαις τοῦ τιμίου καὶ ἐνδόξου προφήτου, Προδρόμου καὶ Βα-
πτιστοῦ Ἰωάννου· τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων·
τῶν ἐν ἁγίοις πατέρων ἡμῶν, μεγάλων Ἱεραρχῶν καὶ Οἰκουμενικῶν
Διδασκάλων, Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἰ-
ωάννου τοῦ Χρυσοστόμου· Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου, Ἰωάννου τοῦ Ἐ-
λεήμονος, πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας καὶ Νικηφόρου Πατριάρχου
Κων/Πόλεως, τοῦ ὁμολογητοῦ· Νικολάου ἐπισκόπου Μύρων τῆς Λυκί-
ας, Σπυρίδωνος ἐπισκόπου Τριμυθοῦντος, Ἀχιλλίου, Βησσαρίωνος
καὶ Διονυσίου τοῦ ἐλεήμονος, ἀρχιεπισκόπων Λαρίσης, Λουκᾶ ἀρχιε-
πισκόπου Συμφερουπόλεως καὶ Κριμαίας τοῦ ἱατροῦ καὶ Νεκταρίου
ἐπισκόπου Πενταπόλεως τοῦ ἐν Αἰγίνῃ, τῶν θαυματουργῶν· τῶν*

ἀγίων ἐνδόξων μεγαλομαρτύρων Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου, Φανουρίου τοῦ θαυματουργοῦ· τῶν ἱερομαρτύρων Χαραλάμπους, Ἰγνατίου καὶ Ἐλευθερίου· τῶν Νεομαρτύρων Γεδεῶν τοῦ ἐν Τυρνάβῳ, Γεωργίου τοῦ ἐκ Ῥαψάνης, Δαμιανοῦ καὶ Ἰωάννου τῶν ἐν Λαρίσῃ μαρτυρησάντων· τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων πατέρων ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Ρώσου, Φιλοθέης τῆς ἐλεήμονος, Συμεῶν τοῦ μονοχίτωνος καὶ ἀνυποδήτου καὶ Παρασκευῆς τῆς ἀθληφόρου· τῶν ἀγίων καὶ δικαίων θεοπατόρων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης· τοῦ ἀγίου (τῆς ἡμέρας), οὗ τὴν μνήμην ἐπιτελοῦμεν, καὶ πάντων σου τῶν Ἁγίων· Ἰκετεύομέν σε, μόνε πολυέλεε Κύριε· ἐπάκουσον ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν δεομένων σου, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἶτα ὁ κανὼν τοῦ Ἱεράρχου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· «Νικηφόρον τιμῶ σέβοντα Θεοῦ εἰκόνα. Χ.Μ.»

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Νικοποιοῦ Σταυροῦ Χριστοῦ τῆ χάριτι τὸν καθελόντα ὄφρῦν τοῦ εἰκονοκλάστου βασιλέως μέλιψωμεν κραυγάζοντες· πανεύφημε Νικηφόρε, ἀνδρείως ὁ ὑπομείνας ἐκθρόνισιν καὶ εἰρκτήν, ἀξίως δεδόξασαι.

Ἰεροφάντορ Κωνσταντινουπόλεως, πατὴρ ἐνδόξου βλαστέ, θείου Θεοδώρου, τοῦ κακοπαθήσαντος διὰ Χριστοῦ προσκύνησιν τῆς ἀγίας εἰκόνας, αὐτοῦ ὁδοῖς ἠκολούθησας, μάκαρ Νικηφόρε, θεσπέσιε.

Κοσμῆτορ θρόνου Βασιλίδος πόλεων περιφανές καὶ σεπτῶν ἱερομαρτύρων, Νικηφόρε, καύχημα, ἐστηλιτεύσω Λέοντα, πλάνον εἰκονοκλάστην, καὶ ἀγογγύστως ὑπέμεινας θρόνου ἐκ τοῦ σοῦ ἀπομάκρυνσιν.

Θεοτοκίον.

Η΄ τὸν Χριστὸν ἀπειρογάμως τέξασα καὶ ἐκ τῆς πάλαι ἀρᾶς γένος τῶν μερόπων ἢ ἀπολυτρώσασα, Θεοκυῆτορ πάνσεμνε, Νικηφόρου πρεσβείαις τοῦ ἱεράρχου, ἰλέωσαι σὸν Υἱὸν ἡμῖν τοῖς τιμῶσί σε.

ᾠδὴ γ΄. Ὁ στερεώσας κατ'ἀρχάς.

Φωτολαμπές ἀρχιερεῦ τοῦ Κτίσαντος, Νικηφόρε, ἀστραπαῖς τῶν θεοσόφων σου λόγων κατεφώτισας λαμπρῶς ἀγέλην σου τὴν ἔλλογον καὶ τῶν αἰρετιζόντων τὴν σκοτομήνην ἐδίωξας.

Ε΄δηγηθεῖς ὑπὸ Θεοῦ πρὸς Βασιλίδος τὸν θρόνον καταβέβληκας τοῦ ἄνακτος πλάνην δι' ἐνστάσεως στερρᾶς τῆς σῆς, πνευματοφόρητε, καὶ σεμνῆς πολιτείας σῆς, Νικηφόρε αἰοίδιμε.

Ρ΄άβδος ἰσχύος σιδηρᾶ Θεοῦ γενόμενος, πάτερ Νικηφόρε, διησφάλισας ποιμὴν ἐξ ὀρδῶν αἰρετικῶν εἰκόνα τοῦ Παντάνακτος Ἰησοῦ προσκυνουῖσαν πανευλαβῶς τὴν Ὁρθόδοξον.

Θεοτοκίον.

Εύρανοδρόμον ἀληθῶς χάραξον, μήτερ, πορείαν ἐν τῷ βίῳ τῶν θερμῶν ἱκετῶν σου, πανευλόγητε ἀγνή, Θεοκυῆτορ Δέσποινα, ἵνα φαιδροῖς ἐν ὕμνοις σὲ μεγαλύνωμεν πάντοτε.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Προσκυνήσεως ὑπερμαχήσας, πάτερ ὄσιε, σεπτῶν εἰκόνων καὶ αἰσχύνας δυσσεβέστατον Λέοντα κακοπαθείας πολλὰς καθυπέμεινας καὶ ἐξορίαν πικράν, ἱερώτατε· ὄθεν μνήμην σου λαμπράν, Νικηφόρε, σέβοντες πρεσβείας σου πρὸς Κύριον αἰτούμεθα.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κρήνη ὕδατος τοῦ ἀλλομένου εἰς αἰώνιον ζωῆς ἐδείχθης, παναμώμητε, ἀγνή ἀειπάρθενε· διὸ αἰεὶ εὐφημίαις σε στέφοντες, Θεοκυῆτορ, πιστῶς ἀνακράζομεν· Χαῖρε, Δέσποινα, ἡ κόσμῳ τὴν ἐνυπόστατον παντὶ ἀθανασίαν ὄντως βλύσασα.

ᾠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς.

Ναὸν σεπτὸν τῆς θεϊκῆς ἀγαθότητος, Νικηφόρε, σεαυτὸν, πανάλκιμε ἱεροφάντα, ὡς ἀληθῶς ἔδειξας καὶ Κτίστην θεοπρεπῶς ἐθεράπευσας· καὶ νῦν σὺν τοῖς αὔλοις λειτουργοῖς ἀνακράζεις· τῇ δυνάμει Σου, δόξα, Φιλάνθρωπε.

Τήν κοσμικὴν καταλιπὼν ματαιότητα τοῦ Κυρίου τὸν ζυγὸν ἐπόθησας φέρειν ἐπ' ὤμων, ὡς τὸν ἀμνὸν ὁ τῆς Ἐκκλησίας Καλὸς Ποιμὴν, ὁ ἀνύστακτος, Οὐ τριβοῖς ὀλοθύμῳς ἠκολούθησας, πάτερ Νικηφόρε, ποιμὴν ἐνθεώτατε.

Ιχνηλατῶν τὴν πολιτείαν τὴν ἐνθεον, Νικηφόρε, Θεοδώρου βλάστημα, πίστεως μάρτυρος ἱεροῦ, τρόπους ἐμιμήσω αὐτοῦ ἐν ὄλῳ τῷ βίῳ σου καὶ τὰς εἰκόνας σέβων τὰς σεπτᾶς καὶ ἀγίας εὐσεβείας ὑπόδειγμα γέγονας.

Θεοτοκίον.

Μῆτερ Θεοῦ, παραμυθία καὶ πρόμαχος καὶ προστάτις καὶ θερμὴ ἀντίληψις τῆς ὀμηγύρεως τῶν πιστῶν, ἐκτενῶς μὴ παύσῃ τὸν σὸν Υἱὸν ἱκετεύουσα ὑπὲρ τῶν καθ' ἐκάστην πόθῳ μεγαλυνόντων πρὸς ἡμᾶς τὴν σὴν ἄμετρον εὐνοίαν.

Ῥδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω.

Ὡς τῆς σῆς ἀριστείας καὶ τῆς σῆς ἐνστάσεως, πάτερ θειότατε, Νικηφόρε πάνυ! Σὺ γὰρ ἄνακτα ἥσχυνας Λέοντα καὶ τοὺς ὀρθοδόξως Χριστοῦ εἰκόνα προσκυνοῦντας διδαχαῖς σου πανσόφοις κατηύφρανας.

Κυνεργοῦσαν τὴν χάριν πρὸς ὁμολογίας στερρᾶς σου παλαίσματα, μάκαρ Νικηφόρε, Θεοῦ καταλπουτήσας

τοῦ Πνεύματος τὸν εἰκονοκλάστην κατετροπώσω βασι-
λέα, τὸν ἀδίκως σὲ ὑπερορίσαντα.

Εἴκ παιδὸς σωφροσύνην ὀλικῶς ποθήσας ζωὴν ἀκη-
λίδωτον καὶ ἀγνήν διήλθες καὶ ψυχὴν ἀμιγῆ διετή-
ρησας κοσμικῶν κηλίδων συντόνοις πόνοις, Νικηφόρε,
καὶ ἀπαύστοις πρὸς Κτίστην δεήσεσι.

Θεοτοκίον.

Βάθρον, Μῆτερ, ἀγνείας καὶ χαρίτων θείων κρηπίς
ἀδιάσειστε, Κεχαριτωμένη, τὸν σὸν δοῦλον ἀγνὸν
διατήρησον καὶ χαρίτων πλησον ἀεὶ τοὺς μεγαλύνον-
τας σὲ καὶ δοξάζοντας Τόκον τὸν θεῖον σου.

ᾠδὴ ς'. Ἰλάσθητι μοί, Σωτήρ.

Εἱεράρχης Χριστοῦ ὁ ἄκακος καὶ πραῦτατος, ὁ νί-
κης στέφος λαβῶν ἀμάραντον, πρόσδεξαι φωνὴν
τῶν τιμώντων σε καὶ ἐπιζητούντων, Νικηφόρε, σὴν εὐ-
νοιαν.

Νύκτα εἰκονοκλαστῶν σκεδάσας αὐγαῖς τῶν λόγων
σου σῶν διδαχῶν ἀστραπαῖς ἀνέτειλας ἡδιστον
σεπτῆς προσκυνήσεως ἡμᾶρ, Νικηφόρε, τῆς εἰκόνας
τοῦ Παντάνακτος.

Τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς τῷ πνεύματι καθυπέταξας
καὶ διὰ βίου σεμνοῦ Θεῷ εὐηρέστησας, Κωνσταν-
τινουπόλεως, πάτερ Νικηφόρε, ἱεράρχα ἐνθεώτατε.

Θεοτοκίον.

Α 'ειάρθενε Μαριάμ, Σὲ μόνην ἡμεῖς κατέχοντες προστάτιν καὶ ἀρωγὸν ἐν βίου τοῖς κλύδωσιν ἀεὶ καταφεύγομεν σοῦ τῇ θεῖα σκέπη, Θεοτόκε, καὶ τῇ χάριτι.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Τ ὄν ἐκδιώξαντα αὐτοῦ φθεγμάτων μάστιξι τῆς Ἐκκλησίας λύκους πίστιν καπηλεύοντας τὴν ὀρθὴν καὶ τὴν προσκύνησιν τῶν εἰκόνων τῶν σεπτῶν μὴ δεχόμενους ἀνυμνήσωμεν, Νικηφόρον, γεραρὸν ἱεροφάντορα, πόθῳ κρᾶζοντες· Χαίροις, Νίκης ἐπώνυμε.

Ὁ Οἶκος.

Α "μεμπτον ποιμασίαν ἐπιδείξας τὴν πίστιν ἐκράτυνας Χριστοῦ, Νικηφόρε, καὶ ἀγέλην τὴν σὴν λογικὴν ἀγλαΐσας σέβειν τὰς σεπτὰς ἔπιθες εἰκόνας καὶ κραυγάζειν σοι ἐν πίστει ἀκλινεῖ τοιαῦτα·

Χαῖρε, ὁ γόνος τοῦ Βυζαντίου· χαῖρε, ὁ λύχνος ἀρίστου βίου.

Χαῖρε, Βασιλίδος τῶν πόλεων ἔκθρεμμα· χαῖρε, τῆς ἀψίδος τῆς πίστεως κόσμημα.

Χαῖρε, Λέοντος τὴν ἔπαρσιν ὁ πατήσας εὐσθενῶς· χαῖρε, πνεύματος τὴν δύναμιν δείξας ἅπασι λαμπρῶς.

Χαῖρε, ὁ ἐξορίαν ἀλγεινὴν ὑπομείνας· χαῖρε, ὁμολογίαν ὁ τῆς πίστεως γράψας.

Χαῖρε, πατρός ἐκβλάστημα μάρτυρος· χαῖρε, λαμπρός σεμνότητος πρόβολος.

Χαῖρε, Χριστοῦ τὴν εἰκόνα ὁ σέβων· χαῖρε, ἐχθροῦ τὴν ἀπάτην συντρίβων·

Χαίροις, Νίκης φερώνυμε.

Καὶ ἀναγιγνώσκεται τὸ Μηνολόγιον τῆς ἡμέρας, ἧτοι τῆς Β' Ἰουνίου, ἐν ᾧ λέγομεν·

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Νικηφόρου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ ὁμολογητοῦ.

Στίχοι.

Εἰκόνα σέβων τοῦ Χριστοῦ, Νικηφόρε, ἐξ Αὐτοῦ νίκης χρυσοῦν εἴληφας στέφος.

Συναξάριον.

*Νίκης ἑορτὴν ἢ πόλις Νικηφόρε,
Δοχὴν ἄγει σου Λειψάνου Νικηφόρου.
Χοῦς τρισκαιδεκάτῃ Νικηφόρου ἄστῃ εἰσήχθη.*

Ὁ Θεοφόρος Ἅγιος Νικηφόρος, ὁ Ὁμολογητής, γεννήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη, τὸ 758 μ.Χ., ἀπὸ περιφανεῖς καὶ εὐσεβεῖς γονεῖς, τὸ βασιλικὸ γραμματεῖα καὶ νοτάριο Θεόδωρο καὶ τὴν Εἰρήνη. Ὁ πατέρας του ἐξορίσθηκε ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνο Ε' τὸν Κοπρώνυμο (741 - 775 μ.Χ.) στὰ Μύλασσα τῆς Καρίας, διότι ἦταν ὑπέρμαχος τῶν ἱερῶν εἰκόνων. Ἀργότερα τὸν ἐξόρισε στὴ Νίκαια, ὅπου μετὰ ἀπὸ ἕξι χρόνια ἀπέθανε, Ὁ Νικηφόρος εἶχε καλὴ ἐκπαίδευση καὶ ἐχρημάτισε βασιλικὸς γραμματεῖας, ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶχε κλίση στὴ μοναχικὴ πολιτεία, ἐκάρη μοναχὸς καὶ ἀποσύρθηκε σὲ κάποιον λόφο ἀπέναντι τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου, ὅπου μαζί με ἄλλους μοναχοὺς ἀνέβαινε τὴν κλίμακα τῶν ἀρετῶν με συνεχῆ ἄσκηση καὶ προσευχή.

Γενόμενος γνωστός για τις ἀρετές του στην Κωνσταντινούπολη, προσκλήθηκε και ανέλαβε τη διεύθυνση κάποιου πτωχοκομείου τῆς πόλεως. Ὄταν ἐκοιμήθηκε ὁ Ἅγιος Ταράσιος († 25 Φεβρουαρίου), ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Νικηφόρου Α' τοῦ Λογοθέτου (803 - 811 μ.Χ.), μὲ τὴν ψῆφο τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, ἐξελέγη, στὶς 5 Ἀπριλίου 806 μ.Χ., Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐχειροτονήθηκε στὶς 12 τοῦ ἰδίου μηνὸς κατὰ τὴν ἡμέρα τοῦ Ἁγίου Πάσχα.

Ὅσο ζοῦσε ὁ βασιλεὺς Νικηφόρος καὶ οἱ διάδοχοί του Σταυράκιος (811 μ.Χ.) καὶ Μιχαὴλ Α' ὁ Ραγκαβὲς (811 - 813 μ.Χ.), ἡ πατριαρχεὶα τοῦ Ἁγίου Νικηφόρου ἦταν ὁμαλὴ καὶ ἀπερίσπαστη. Ὄταν ὁμως αὐτοκράτορας ἔγινε ὁ Λέων Ε' ὁ Ἀρμένιος (813 - 820 μ.Χ.), ὁ ὁποῖος ἦταν εἰκονομάχος, ὁ Ἅγιος Νικηφόρος ἦταν ἀντίπαλος καὶ ἀτρόμητος ἐπιτιμητὴς τῆς βασιλικῆς ἀσέβειας. Ὁ Πατριάρχης ἅγιος Νικηφόρος παρέλαβε τὸν Ὅσιο Θεοφύλακτο Νικομηδείας, τὸν Ἅγιο Αἰμίλιανὸ Κυζίκου, τὸν Ἅγιο Εὐθύμιο Σαρδέων, τὸν Εὐδόξιο Ἀμορίου, τὸν Ἅγιο Μιχαὴλ Συνάδων καὶ τὸν Ἅγιο Ἰωσήφ Θεσσαλονίκης, καὶ ἐπῆγε στὸ παλάτι, γιὰ νὰ ἐλέγξει τὸν αὐτοκράτορα καὶ νὰ τὸν βοηθήσει νὰ ἐπιστρέψει στὴν ὀρθὴ πίστη. Ὁ αὐτοκράτορας ἔμενε ἀμετάπειστος καὶ τοὺς κατεδίκασε ὅλους σὲ ἐξορία. Ὁ Πατριάρχης Νικηφόρος ἐξορίσθηκε ἀρχικὰ στὴ Χρυσούπολη καὶ στὴ συνέχεια στὴ μονὴ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου κοντὰ στὸν Ἀκρίτα (Ἀρετζοῦν). Ἐκεῖ συνδέθηκε περισσότερο μὲ τὸν Ἅγιο Θεόδωρο τὸν Στουδίτη, πὺ ἦταν καὶ αὐτὸς ἐξορισμένος.

Ὄταν μετὰ ἀπὸ λίγο, δολοφονηθέντος τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος, ἔγινε βασιλεὺς ὁ Μιχαὴλ Β' ὁ Τραυλὸς (820 - 829 μ.Χ.), ὁ Ἅγιος Νικηφόρος ἐπανῆλθε στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ ἐζήτησε τὴν ἀποκατάστασή του. Ὁ αὐτοκράτορας Μιχαὴλ ἐδέχθηκε τὴν πρόταση αὐτή, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρο ὁ Ἅγιος νὰ ἀναγνωρίσει τὴν ὑφιστάμενη ἐκκλησιαστικὴ τάξη καὶ νὰ μὴν κινήσει τὸ θέμα τῆς ἀναστήλωσεως τῶν ἱερῶν εἰκόνων. Ὁ Ἅγιος ἀπέκρουσε τὸν ὄρο αὐτὸ καὶ ἐπροτίμησε τὴν ἐξορία, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 829 μ.Χ. σὲ ἡλικία ἐβδομήντα ἐτῶν περίπου.

Μετὰ τὴν κατάπαυση τῆς εἰκονομαχίας καὶ τὴν ἀναστήλωση τῶν ἱερῶν εἰκόνων ὁ Πατριάρχης Μεθόδιος Α' (842 - 846 μ.Χ.) (ὁ ὁποῖος θέσπισε νὰ ἐορτάζεται πανηγυρικὰ ὁ θρύαμβος τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ ἀναστήλωση τῶν ἱερῶν Εἰκόνων τὴν Α' Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν, Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας) εἰσηγήθηκε στοὺς βασιλεῖς Μιχαὴλ καὶ

Θεοδώρα (842 - 867 μ.Χ.), «τῶν εὐσεβεστάτων τὴν Βασιλείαν τῶν Ρωμαίων ἰθύνόντων» ὅτι δὲν εἶναι δίκαιο τὸ ἱερὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου Νικηφόρου νὰ βρίσκεται ἐκτὸς τῆς Πόλεως· «Οὐ δίκαιόν ἐστὶν τὸν αἰδέσιμον καὶ πανόσιον ἐν Πατριάρχεις Νικηφόρον, ὑπὲρ τῆς ἀμωμήτου Πίστεως τῆς Ἱεραρχίας καὶ τοῦ Θρόνου ἐξωσθέντα, καὶ ἐν ὑπερορίᾳ τὴν ζωὴν συμπεράναντα, μὴ τὸ τίμιον αὐτοῦ καὶ ἱερὸν Λείψانون ἐνδον Κων/πόλεως γενέσθαι». Καὶ τότε οἱ βασιλεῖς ἐνέκριναν τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τοῦ Ἁγίου Νικηφόρου. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἀπεστάλησαν ὁ Πατριάρχης μέγας Μεθόδιος «σύν Ἱερεῦσι καὶ Μονασταῖς καὶ πλῆθος Λαοῦ» καὶ τῶν αὐτοκρατόρων οἱ ἀρμόδιοι, οἱ ὁποῖοι ἀνοιξαν τὸν τάφο τοῦ Ἁγίου στὴ μονὴ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου καὶ βρῆκαν τὸ ἱερὸ σκῆνωμα αὐτοῦ ἀκέραιο καὶ ἄθικτο μετὰ δέκα ἐννέα ἔτη ἀπὸ τὴν κοίμησίν του. Μὲ ἱερὰς ὑμνωδίας καὶ μεγαλοπρέπεια, ἱερεῖς καὶ μοναχοὶ, τὸ ἔβαλαν σὲ βασιλικὴν τριήρη καὶ τὸ ἔφεραν στὴ Βασιλεύουσα. Ὅταν τὸ βασιλικὸ πλοῖο προσέγγισε στὸν πορθμὸ τῆς Ἀκροπόλεως, ἐξῆλθαν μὲ λαμπάδες ὁ αὐτοκράτορας καὶ ἡ σύγκλητος γιὰ νὰ προὔπαντήσουν τὸ ἱερὸ λείψανο, τὸ ὁποῖο «κατησπάζοντο καὶ ἐπ' ὤμων φέροντες, ἐν τῇ μεγάλῃ ἀπέθεντο Ἐκκλησία», τὴν Ἁγία Σοφία ὅπου τελοῦσαν πολλές ἀγρυπνίες καὶ θεῖες Λειτουργίες. Τελικὰ ἀπὸ ἐκεῖ, τὸ ἔτος 846 μ.Χ. (13 Μαρτίου), τὸ κατέθεσαν στὸ ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὅπου ἕως τότε ἐτελεῖτο, (2 Ἰουνίου), ἡ Σύναξις αὐτοῦ. Ἐκεῖ ἐκκλησιαζόταν τὴ Δευτέρα τοῦ Πάσχα καὶ ὁ αὐτοκράτορας, ὁ ὁποῖος πρὸ τοῦ τάφου τοῦ Ἁγίου Νικηφόρου ἀναβε κεριὰ καὶ προσευχόταν. Σήμερα ἡ Τιμὴ Κάρα τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικηφόρου Πατριάρχου Κων/πόλεως τοῦ Ὁμολογητοῦ βρίσκεται στὴν γυναικεία, παλιὰ καὶ ἱστορικὴ Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Γεωργίου Μαλεσίνας, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος.

Ὁ Ἅγιος Νικηφόρος ὁ Ὁμολογητὴς εἶναι μίᾳ σπουδαίᾳ προσωπικότητᾳ στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας, ὄχι μόνον διότι μὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ ἱερὸ ζῆλο ἐπολέμησε τοὺς εἰκονομάχους, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴ σπάνια αὐτοῦ συγγραφικὴ ἰκανότητα. Ἐπισημότερα τῶν συγγραμμάτων του εἶναι ἡ «Σύντομος Ἱστορία», τὸ «Χρονολογικὸν σύντομον», ἡ «Στιχομετρία», «Λόγοι ἀντιρρητικοί», «Ἐπιστολαί», καὶ διάφοροι ἐκκλησιαστικοὶ κανόνες (βλπ. Ἱερὸν Πηδάλιον).

Ἡ μεγάλη συμβολὴ τοῦ Ἁγίου Νικηφόρου στὴν ὑπερίσχυση καὶ ἐπικράτηση τῶν Ὁρθοδόξων ἀπόψεων ἐγκεῖται στὴν ὑπ' αὐτοῦ

συστηματική ἀνασκευή καὶ ἀναίρεση τῶν εἰκονοκλαστικῶν θέσεων καὶ μάλιστα καὶ τῶν ἀναφερομένων στὸ Χριστολογικὸ δόγμα.

Οἱ εἰκονομάχοι, ἀθετήσαντες τὴν τιμὴ τῶν ἱερῶν εἰκόνων, ἀπέβαλαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς καὶ τὶς εἰκόνες τῶν Ἀγγέλων. Ὁ Ἅγιος Νικηφόρος ἀπέδειξε μὲ βάση τὴν Παλαιὰ Διαθήκη ὅτι οἱ Ἀγγελικὲς δυνάμεις, ἂν καὶ ἀσώματοι, ἄυλοι καὶ (σχετικῶς) ἀπεριόριστοι, εἰκονίζονται καὶ οἱ εἰκόνες προσαγορεύονται διὰ τοῦ ὀνόματος τῶν ἀρχετύπων, διὰ τοῦ ὁποῦ μεταβιβάζονται σὲ αὐτὲς ἡ χάρις καὶ ἡ εὐλογία ἐκείνων, τῶν ὁποῦ καὶ μεταλαμβάνουν οἱ ἀξίως τιμῶντες αὐτὲς. Ἔτσι, κατὰ τὸν ἱερὸ Πατέρα, οἱ εἰκόνες τῶν Ἀγγέλων δὲν εἶναι ἄψυχα, ἀναίσθητα, ἀπὸ ἄψυχη καὶ ἄλογη ὕλη, ἐπιτεύγματα ἀνθρωπίνων χειρῶν, δὲν εἶναι εἰδῶλα, ἀλλὰ τῶν ἐπουρανίων Δυνάμεων «ἀφομοιώματα τίμια καὶ ἅγια», «ἱερὰ ἀπεικασματα καὶ ἀπεικονίσματα», τὴν κατασκευή τῶν ὁποῦ «Θεὸς ἐστὶν ὁ προστάτων, Θεὸς ὁ κελεύων».

Ταῖς αὐτοῦ ἁγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Θραύσας αἰρέσεων παγίδας, Νικηφόρε πατριάρχα, τῷ σῷ βέλει ἱερῶν διδαχῶν καὶ ψυχικοῦ σου σθένους τὴν πίστιν ἐμεγάλυνας τῆς προσκυνητῆς Τριάδος.

Εστησας τρόπαιον τῆς νίκης τῶν σεβόντων τοῦ Κυρίου τὴν εἰκόνα, Νικηφόρε σεπτέ, ἀνδρείως θριαμβεύσας τὸν, οἴμοι, αἰρετίζοντα βασιλέα, ἱεράρχα.

Εἴλη ψυχῆ καὶ διάνοια οἱ πιστοὶ σὲ ἀνυμνοῦντες, Νικηφόρε, ἀρχιθύτα Χριστοῦ περικλεῆς καὶ θεῖε, ὡς στύλον ἀρράγέστατον Ἐκκλησίας σε τιμῶμεν.

Θεοτοκίον.

ΥΨωσον κέρασ Ὁρθοδόξων Νικηφόρου ἱεράρχου ἰκεσίαισ, Θεοτόκε ἀγνή, καὶ πλάνας κακοδόξων τῇ σῇ ἰσχύϊ σύντριψον, δυσωποῦμέν σε, Παρθένε.

ᾠδὴ η΄. Ἑπταπλασίως κάμινον.

ΕΎδεδυμένος, ὄλβιε, ἱεράρχης ὡς ἔνθεοσ τῆσ χρηστοηθείασ τὴν στολὴν τὴν πάνσεπτον λαμπρῶσ εἰσ τὰ δώματα, μάκαρ, εἰσῆλθεσ τῶν οὐρανῶν πρὸσ συμμετοχὴν τῆσ ὑπὲρ νοῦν εὐφροσύνης κραυγάζων χαρμοσύνωσ· ἱερεῖσ, εὐλογεῖτε, λαόσ, ὑπερυψοῦτε Χριστόν εἰσ τοὺσ αἰῶνασ.

ΙΈροφάντορ ἄλκιμε, ἀναλώσασ τὸν βίον σου ἐν ὑπερασπίσει τῶν δογμάτων πίστεωσ ἐκ χρόνων νεότητοσ τοῦ ἀσεβοῦσ ἐπάτησασ ἄνακτοσ ὄφρῦν καὶ εὐσεβούντων χορείασ διηγείρασ κραυγάζειν· ἱερεῖσ, εὐλογεῖτε, λαόσ, ὑπερυψοῦτε Χριστόν εἰσ τοὺσ αἰῶνασ.

Κλίμακα τὴν οὐράνιον, Νικηφόρε ἀοίδιμε, ἀρετῶν παντοίων ἀναβάσ εἰσ ἄρρητον κατήνησασ, ἅγιε, ὕψοσ καὶ ἔτυχεσ θεϊκῆσ δόξησ καὶ τιμῆσ, ἐξ οὗ προτρέπεισ πάντα ἀσμένωσ ἀνακράζειν· ἱερεῖσ, εὐλογεῖτε, λαόσ, ὑπερυψοῦτε Χριστόν εἰσ τοὺσ αἰῶνασ.

Θεοτοκίον.

Εύρανοδρόμον δείξόν μοι άτραπόν, Θεονύμφευτε, Κεχαριτωμένη, Παναγία Δέσποινα, τῷ τλήμονι δούλω σου, ἵνα ζωῆς ἀμείνονος τῆς ἐν οὐρανοῖς ἀξιωθῶ καὶ ἐκθύμως βοήσω, Θεομητορ' ἀγαλλίαμα, χαῖρε, ψυχῆς μου τῆς ἀθλίας καὶ καταφύγιόν μου.

ᾠδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Νηὸς Ἐκκλησίας ταῖς σαῖς χερσί, Νικηφόρε, βαστάσας τοὺς οἴακας ταῖς στιβαραῖς ἐκ τῆς τρικυμίας αἰρετικῶν πρὸς τὸν λιμένα πίστεως τῆς ὀρθῆς τὸν εὐδιον ἀσφαλῶς αὐτὴν ὡς κυβερνήτης στερρός, πρωθιεράρχα θεοειδέστατε, κατηύθυνας.

Αγγέλων συναυλίζη νῦν τοῖς χοροῖς καὶ Κυρίου τὸ κάλλος θεώμενος τὸ ἱερὸν χαίρεις, Νικηφόρε πανευσθενές, ἐν οὐρανοῖς δώμασι καὶ ἀγαλλιώμενος ἐκτενῶς Αὐτὸν καθικετεύεις ὑγίειαν κατ' ἄμφω πέμψαι πᾶσιν ἡμῖν τοῖς τιμῶσί σε.

Χριστοῦ τῶν μυστηρίων ἱερουργὲ καὶ ἀγέλης ποιμὴν θεοπρόβλητε τῆς λογικῆς, ὁ καθυπομείνας στερρῶς εἰρκτὴν καὶ ἐξορίαν, ἅγιε, διὰ τὴν εὐσεβείαν καὶ σεπτῶν προσκύνησιν εἰκόνων, μὴ παύση, Νικηφόρε, ὑπὲρ πάντων Χριστὸν ἰλεούμενος.

Θεοτοκίον.

Μιμῆσθαι τὴν πανάσπilon βιοτὴν καὶ ζηλοῦσθαι τὸν ζῆλον τὸν ἔνθεόν τοῦ γεραροῦ Νικηφόρου, Δέσποινα Μαριάμ, ἀξίωσον τοὺς δούλους σου σοὶ τοὺς καταφεύγοντας εὐλαβῶς καὶ μένειν ἐν τῇ πίστει ἐδραίους τῇ ἀγία εἰς αἰῶνας τοὺς σὲ μακαρίζοντας.

Ἐξαποστειλάριον.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

† Ἐροφάντορ ἔνδοξε τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὁ νίκης γέρα ἀξίως λαβὼν παρὰ τοῦ Κυρίου ὡς πρόμαχος ἀήττητος εἰκόνων προσκυνήσεως τῶν ἱερῶν, σὺν τάγμασι νῦν συναγάλλη Ἀγγέλων κυκλούντων θρόνον τῆς δόξης.

† ἥς νίκης τὸ στεφάνωμα, καὶ τῶν Μαρτύρων καύχημα, Πατριαρχῶν τὴν κρηπίδα, καὶ τῶν ὁσίων τὸ σθένος. Τὸν Πατριάρχην ἅπαντες, Χριστοῦ τὴν νίκην φέροντα, τὸν Νικηφόρον ἅπασα ἡ Ἐκκλησία τιμῶσα, Ὁρθοδοξίαν γεραίρει.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

† οὺς σὲ τιμῶντας ὑψῶσον, ἀγνή Θεογεννήτρια, τοὺς κατ'εἰκόνα πλασθέντας τοῦ Θεανθρώπου Υἱοῦ σου ἐνθέρμοις παρακλήσεσι τοῦ Νικηφόρου, Δέσποινα, Αὐ-

τοῦ πρὸς καθ' ὁμοίωσιν καὶ κληρονόμους τῶν ἄνω ἡ-
μᾶς σκηνώσεων δεῖξον.

Εἰς τοὺς Αἴνους

Ἰστῶμεν στίχους στ' καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια'

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Μάκαρ Νικηφόρε, κλείσμα τοῦ Βυζαντίου σεπτόν, ἱ-
εράρχης θεόληπτος ὠφθης καὶ ὑπέρμαχος τῆς
Χριστοῦ προσκυνήσεως σεπτῆς εἰκόνας· ὅθεν τὴν μνή-
μην σου τὴν σεβασμίαν ἐκθύμως μέλποντες αἶνον προ-
σαγομεν τῷ καταξιώσαντι σε χαρμονῆς τῶν Ἀγγέλων,
ὅσιε, ἐν θείοις δώμασι.

Μάκαρ Νικηφόρε, πάνσοφε, ἰσχύος θείας πλησθεὶς
τὸ χριστώνυμον πλήρωμα Κωνσταντινουπόλεως
τοῖς σοῖς ῥήμασιν ἴθυνας πρὸς τὸν λιμένα τὸν γαληνό-
τατον οἰακοστρόφος καθάπερ ἄριστος καὶ πάνυ εὐδιον
οὐρανῶν, πανένδοξε ἀρχιερεῦ, Ἐκκλησίας στήριγμα ἀ-
διατάρακτον.

Μάκαρ Νικηφόρε, Λέοντος θηριωνύμου ὄφρῦν τοῦ
εἰκόνας μὴ σέβοντος τὰς σεπτὰς ἐπάτησας τῆ ἀν-
δρεία ἐνστάσει σου καὶ ἐξορίαν δεινὴν ὑπέμεινας καὶ
κακουχίαν ἀπαραμύθητον ὡς κόσμου μίασμα καὶ κα-
κοῦργος ἄνομος, θεοειδὲς ἱεράρχα, πίστεως Χριστοῦ ἐ-
δραίωμα.

Μάκαρ Νικηφόρε, κόσμημα στερρῶν ὁμολογητῶν, σοῖς ἀγῶσιν ἐφαίδρυνας ἀρχιερωσύνην σου καὶ τὰς μύλας συνέθλασας τῶν ἀσεβούντων σφύρα τῶν λόγων σου, ἱεροφάντορ παναγιώτατε· ὄθεν οἱ σύλλογοι τῶν πιστῶν τιμῶντές σε χρεωστικῶς τὴν ἀγίαν μνήμην σου πανηγυρίζομεν.

Χαῖρε Νικηφόρε ἔνδοξε, Ὁρθοδοξίας φωτί, τὴν ψυχὴν λαμπρυνόμενος, σκοτεινῆς αἰρέσεως, τὴν κακίαν ἀντέκρουσας. Καὶ ὡς θηρίον Λέων ὁ δαίλαιος, ἠναντιώθη θέλων σπαράξαι σε. Σὺ γὰρ ἀντέκρουσας, τὴν ὀργὴν τοῦ δράκοντος, διὰ τῶν σῶν, λόγων τε καὶ πράξεων, ὡς θεηγόρος Χριστοῦ.

Πάτερ Νικηφόρε πάνσοφε, διὰ τῶν λόγων τῶν σῶν, τὰς ἐπάρσεις ἐμάρανας, δυσσεβῶν ζιζάνια, χριστομάχων κατέκαυσας· Χριστοῦ τὴν νίκην, αἴρων ἐπ' ὤμων σου, ἀρδεύεις πάντας, τοὺς σὲ γεραίροντας. Πάντας ἐδίδαξας, προσκυνεῖν ἀείποτε, τὸ τοῦ Χριστοῦ, εὐλαλον ἐκτύπωμα, καὶ τῶν Ἁγίων Αὐτοῦ.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Τὸν ἀρετῇ θεαρέστῳ συνοικήσαντα ἐν βίῳ καὶ ἐπὶ τῷ τέλει τῶν ἀγώνων ὁμολογίας στέφει κοσμηθέντα, ἱερομάρτυρα Νικηφόρον, οἱ πιστοὶ εὐφημήσωμεν· οὗτος γὰρ κοτίνῳ ὠραιζόμενος καὶ τῷ Δεσπότη Χριστῷ

παριστάμενος ἀδιαλείπτως πρεσβεύει Αὐτῷ καὶ ἡμᾶς ἀξιῶσαι κοινωνοὺς γενέσθαι τῆς ἐν πόλῳ τερπνότητος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρηκτον, τὴν ἀρραγῆ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΤΗΘ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ καὶ οἱ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου ἡ γ' καὶ ἡ στ' ὥδή.

Καυχῆσονται ὅσοι ἐν δόξῃ καὶ ἀγαλλιᾶσονται ἐπὶ τῶν κοιτῶν αὐτῶν (Ψαλ.149.5).

Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ᾄσμα καινόν, ἡ αἴνεσις αὐτοῦ ἐν ἐκκλησίᾳ ὁσίων (Ψαλ. 149,1).

Πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολῆς Παύλου (Κέφ. ε' 8-19)

(Ὁ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος)

Ἀδελφοί, ὡς τέκνα φωτὸς περιπατεῖτε. Ὁ γὰρ καρπὸς τοῦ Πνεύματος ἐν πάσῃ ἀγαθωσύνῃ καὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἀληθείᾳ· δοκιμάζοντες τί ἐστὶν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ. Καὶ μὴ συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάρποις τοῦ σκοτοῦ, μάλλος δὲ καὶ ἐλέγχετε. Τὰ γὰρ κρυφῆ γινόμενα ὑπ' αὐτῶν αἰσχρὸν ἐστὶ καὶ λέγειν· τὰ δὲ πάντα ἐλεγχόμενα ὑπὸ τοῦ φωτὸς φανεροῦται· πᾶν γὰρ τὸ φανερούμενον φῶς ἐστὶ. Διὸ λέγει· Ἐγειρε, ὁ καθεύων, καὶ ἀνάστα ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ἐπιφάσει σοι ὁ Χριστός. Βλέπετε οὖν πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε, μὴ ὡς ἄσοφοι,

ἀλλ' ὡς σοφοί, ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσι. Διὰ τοῦτο μὴ γίνεσθε ἄφρονες, ἀλλὰ συνιέντες τί τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Καὶ μὴ μεθύσκεσθε οἴνω, ἐν ᾧ ἔστιν ἀσωτία, ἀλλὰ πληροῦσθε ἐν Πνεύματι, λαλοῦντες ἑαυτοῖς ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, ᾄδοντες καὶ ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην (Κέφ. ι' 9-16).

(Τὸ τῆς Λειτουργίας τῆς 17' Νοεμβρίου)

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ ἐὰν τις εἰσέλθῃ, σωθήσεται, καὶ εἰσελεύσεται καὶ ἐξευλεύσεται, καὶ νομὴν εὐρήσει. Ὁ κλέπτης οὐκ ἔρχεται εἰ μὴ ἵνα κλέψῃ καὶ θύσῃ καὶ ἀπολέσῃ· ἐγὼ ἦλθον ἵνα ζωὴν ἔχωσι καὶ περισσὸν ἔχωσιν. Ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός. Ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων, ὁ μισθωτὸς δὲ καὶ οὐκ ὢν ποιμὴν, οὗ οὐκ εἰσι τὰ πρόβατα ἴδια, θεωρεῖ τὸν λύκον ἐρχόμενον καὶ ἀφήσιν τὰ πρόβατα καὶ φεύγει· καὶ ὁ λύκος ἀρπάζει αὐτὰ καὶ σκορπίζει τὰ πρόβατα. Ὁ δὲ μισθωτὸς φεύγει, ὅτι μισθωτὸς ἐστὶ καὶ οὐ μέλει αὐτῷ περὶ τῶν προβάτων. Ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός, καὶ γινώσκω τὰ ἐμὰ καὶ γινώσκομαι ὑπὸ τῶν ἐμῶν, καθὼς γινώσκει με ὁ Πατὴρ κάγὼ γινώσκω τὸν Πατέρα, καὶ τὴν ψυχὴν μου τίθημι ὑπὲρ τῶν προβάτων. Καὶ ἄλλα πρόβατα ἔχω, ἃ

οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης· κάκεινα με δεῖ ἀγαγεῖν, καὶ τῆς φωνῆς μου ἀκούσουσι, καὶ γενήσεται μία ποίμνη, εἷς ποιμήν.

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος (Ψαλ.111,6)

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις, Πατριάρχα θεοειδές, πρόμαχε εἰκόνων προσκυνήσεως τῶν σεπτῶν, χαίροις, Νικηφόρε, ὁμόζηλε μαρτύρων, ὡς νικητῆς ὁ γέρα θεία δεξάμενος.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Νίκην ἤνεγκε, τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἡ σὴ ἔνθεος, ὁμολογία, Νικηφόρε Ἱεράρχα θεόληπτε, τὴν γὰρ Εἰκόνα τοῦ Λόγου σεβόμενος, ὑπερορία ἀδίκως ὠμίλησας. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τὴν ψυχὴν σου τέθεικας, ὑπὲρ τῆς ποιμένης σου Πάτερ, καὶ αὐτῇ τό ἄδολον, τῆς εὐσεβείας ἐνέθου· ὄθεν σου, τὴν τῶν λειψάνων λάρνακα θείαν, χαίρουσα, καθυποδέχεται καὶ κραυγάζει· σύ μου καύχημα καὶ σκέπη, ὦ Νικηφόρε, ὁμολογίας λαμπτήρ.

Ἀπόλυσις.

Δίστιχα.

Νικηφόρε φύλαττε, φιλεναρέτους πάντας ἀδελφούς, βοᾷ
Νικηφόρος.

Νικηφόρε φύλαττε, νικηφόρον πορείαν ἐν Χριστῷ, βοᾷ
Νικηφόρος.

Νικηφόρε βοήθει, τοὺς τιμόντάς σε πάντας εὐσεβῶς, βοᾷ
Νικηφόρος.

Νικηφόρε φύλαττε, ἐκ πάσης ἐπιρρίας τοῦ ἐχθροῦ, βοᾷ
Νικηφόρος.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΕΝΔΟΞΟΝ ΙΕΡΑΡΧΗΝ

ΑΓΙΟΝ ΝΙΚΗΦΟΡΟΝ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΤΟΝ ΜΟΛΟΓΗΤΗΝ

Εύλογήσαντος τοῦ Ἱερέως τὸ Κύριε εἰσάκουσον, μεθ' ὃ τὸ Θεὸς Κύριος, ὡς συνήθως, καὶ τὸ ἐξῆς·

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεῖς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν εὐθαρσῶς ὑπὲρ Ἁγίων εἰκόνων τῆς προσκυνήσεως παθόντα ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν, στερρότατον ὀπλίτην Χριστοῦ, Κωνσταντινουπόλεως, Νικηφόρον, ποιμένα καὶ δογμάτων πίστεως Ὁρθοδόξων ταμεῖον, ἀναβοῶντες· νίκας κατ' ἐχθρῶν βεβήλων δίδου τοῖς πόθῳ τιμῶσί σε.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτόκιον.

Εὐσιωπήσομεν ποτέ, Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι. Εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; Τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα, ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σῴζεις ἀεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Εἶτα ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστοιχίς·

«Νικηφόρε, νίκας κατ' ἐχθρῶν δίδου μοι. Ν.Κ.»

ᾠδὴ α΄ . Ἦχος πλ. δ΄ . Ὑγρὰν διοδεύσας.

Νικῆσαι πολέμιον νοητὸν ἀξίωσον πάντας τοὺς τιμῶντάς σε εὐλαβῶς, σεπτὲ Νικηφόρε, ἱεράρχα, ὀρθοδοξίας περίβλεπτον καύχημα.

Ἰκέτευε Κύριον ἐκτενῶς ὑπὲρ τῶν ἐν πίστει ἀνυμνούντων σὰς ἀρετάς, σοφὲ ἀρχιθῦτα, Νικηφόρε, καὶ δι' εἰκόνων προσκύνησιν μόχθους σου.

Κοσμούμενος στέφει, ἀρχιερεῦ, τῆς ὁμολογίας νῦν εὐφραίνῃ ἐν οὐρανοῖς Χριστὸν δυσωπῶν ὑπὲρ τῶν πόθῳ μεγαλυνόντων ψυχῆς σου εὐσθένειαν.

Θεοτοκίον.

Ἡμόνη τοῦ κόσμου καταφυγή, ἀγνή Θεοτόκε, Νικηφόρου θερμαῖς εὐχαῖς κατάπεμψον πᾶσιν οὐρανόθεν τοῦ σοῦ Υἱοῦ τὸ ἀμέτρητον ἔλεος.

ᾠδὴ γ΄ . Οὐρανιας ἀψίδος.

Φύλαξ θείων δογμάτων, προασπιστὰ ἄγρυπνε τῶν εἰκόνων τῶν παναγίων καὶ ὀλετήριον εἰκονομάχων δεινόν, φρούρει καὶ φύλαττε πάντας, Νικηφόρε πάνσεπτε, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Ο ύρανίων δωμάτων νῦν θαυμαστὲ ἔνοικε, Νικηφόρε, τοὺς καθ' ἐκάστην σὲ μεγαλύνοντας δεῖξον ἀφθίτου χαρᾶς τῶν οὐρανῶν κληρονόμους, ἱεράρχα ἔνδοξε καὶ θεοείκελε.

Ρ ᾧσιν αἴτει θεόθεν καὶ πειρασμῶν λύτρωσιν καὶ ἀσθενημάτων παντοίων ταχεῖαν ἴασιν, στερρὲ ὁμολογητὰ καὶ ἰσχυρὲ καθαιρέτα, Νικηφόρε, Λέοντος τοῦ αὐτοκράτορος.

Θεοτοκίον.

Ε ᾗπιπνοίας τῆς θείας σκεῦος λαμπρὸν δεῖξόν με, Κεχαριτωμένη Μαρία, τὴν ἀμαυρότητα λύουσα πλήθους παθῶν τῶν ψυχοκτόνων μου, Μῆτερ, παμφαῆς ἀνάκτορον τοῦ Παντοκράτορος.

Α ἰάσωσον ταῖς πρεσβείαις, πανένδοξε Νικηφόρε, ἀπὸ βλάβης καὶ πειρασμῶν παντοίων καὶ θλίψεων τοὺς σπεύδοντας πόθῳ σῆ προστασία.

Ε ᾗπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ, πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Εἶτα μνημονεύει ὁ ἱερέυς, δι' οὗς ἡ παράκλησις γίνεται, καὶ ἡμεῖς μεθ' ἐκάστην αἴτησιν ψάλλομεν

Κύριε ἐλέησον (γ').

Ὁ ἱερεύς. Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου, δεόμεθά Σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ πατρὸς Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν **ΙΓΑΝΤΙΟΥ** καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ ἐλέους, ζωῆς, εἰρήνης, ὑγείας, σωτηρίας, ἐπισκέψεως, συγχωρήσεως καὶ ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, πάντων τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν, τῶν κατοικούντων καὶ παρεπιδημούντων ἐν τῇ πόλει καὶ τῇ ἐνορίᾳ ταύτῃ, τῶν ἐνοριτῶν, ἐπιτρόπων, συνδρομητῶν, ἀφιερωτῶν καὶ προσκυνητῶν τοῦ ἁγίου ναοῦ τούτου.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, (.....).

Ὅτι ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς ὑπάρχεις, καὶ σοι τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Κάθισμα Ἦχος β'. Πρεσβεία θερμή.

Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ, εἰκόνας προσκυνήσεως τὸν προ-
ασπιστὴν τιμήσωμεν κραυγάζοντες· ἱεράρχα ἔνδο-
ξε, Νικηφόρε, Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὲρ ἡμῶν μὴ
παύσῃ δυσωπῶν Χριστὸν τῶν τιμώντων σου τὰ σκάμ-
ματα.

ᾠδὴ δ'· Εἰσακήκοα, Κύριε.

Νικητὰς τοὺς ἰκέτας σου κατ' ἐχθρῶν βεβήλων
ταχὺ ἀνάδειξον, Νικηφόρε ἀξιάγαστε, ὁμολογητὰ
Χριστοῦ τῆς πίστεως.

Ι "δε, πάτερ, ἐν ὄμματι συμπαθείας θείας καὶ ἰλαρότητος ἐπὶ ποιμνην τὴν ὀρθόδοξον καὶ παράσχου ταύτη χάριν ἄφθονον.

Κ ὕδος πέλεις ἀτίμητον Κωνσταντινουπόλεως, καρτερόψυχε Νικηφόρε, καὶ ἀγλάϊσμα Ἐκκλησίας πάσης τῆς τιμώσης σε.

Θεοτόκιον.

Α 'ειάρθενε Δέσποινα, Ἰησοῦν κηήσασα τὸν φιάνθρωπον, ἀκλινῶς Αὐτὸν ἰκέτευε τῷ νοί μου δοῦναι θείαν ἔλλαμψιν.

Ὁδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς .

Γ πεῦσον δυσωπεῖν τὸν Χριστὸν ὑπὲρ τῶν ἄσμασι μελωδούντων, Νικηφόρε, ἱεροῖς, οὔσπερ ἔτλης ὑπὲρ πίστως ἀγῶνάς σου.

Κ αὐχήμα σεπτὸν τῶν ὀρθοφρονούντων, ἅγιε Νικηφόρε, ράβδω στήριξον εὐχῶν ἐν τῇ πίστει τῇ ὀρθῇ ἡμᾶς ἀόκνων σου.

Α 'πασαν βουλήν καθ' ἡμῶν τοῦ πολεμήτορος διασκέδασον τῇ σῇ ἐπισκοπῇ, Νικηφόρε, οὐρανόθεν τῶν τιμώντων σε.

Θεοτοκίον.

Τ εἶχος ἀρράγες, Θεοτόκε, τῶν προσφύγων σου, περιτείχισον δεήσεσι ταῖς σαῖς καὶ ἡμᾶς τοὺς εὐλαβῶς σε μακαρίζοντας.

ᾠδὴ ς'. Τὴν δέησιν.

Ε 'πάκουσον, Νικηφόρε πάνσεπτε, τῶν πιστῶς σε καθ' ἐκάστην ὑμνούντων ὡς ἱεράρχην σοφὸν καὶ εἰκόνων τῆς προσκυνήσεως θεῖον ὑπέρμαχον καὶ πᾶσαν δόσιν ἀγαθὴν σαῖς πρεβείαις ἡμῖν, πάτερ, δώρησαι.

Χ αρίτωσον τοὺς ὁμολογοῦντάς σε ὀρθοδόξων στυλοβάτης δογμάτων, πατριαρχῶν Βασιλίδος σεμνότης, θεοειδὲς Νικηφόρε, καὶ ἅπασι παράσχου θείας δωρεᾶς οὐρανόθεν ταῖς σαῖς παρακλήσεσι.

Θ υμίαμα ὡσπερ εὐωδέστατον, Νικηφόρε, δέξαι δέησιν τήνδε, ἣν σοι προσάγομεν πόθῳ, καὶ ρῦσαι κακοδοξίας καὶ πλάνης αἱρέσεων τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε πιστῶς καὶ ταῖς σαῖς προσευχαῖς καταφεύγοντας.

Θεοτοκίον.

Ρ 'οῦν ξήρανον, Δέσποινα, ψυχόλεθρον κατακλύζοντα ψυχᾶς σῶν προσφύγων καὶ εὐφροσύνης ἀνάβλυσον ὕδωρ τοῖς εἰς αἰῶνας πιστῶς μακαρίζουσί σε, Μητροπάρθενε ἀγνή, χαριτόβρυτε Θεογεννήτρια.

Διάσωσον ταῖς σαῖς πρεβείαις, πανένδοξε Νικηφόρε, ἀπὸ βλάβης καὶ πειρασμῶν παντοίων καὶ θλίψεων τοὺς σπεύδοντας πόθῳ σῆ προστασία.

Ἄχραντε ἢ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, δυσώπησον ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Εἶτα μνημονεύει ὁ ἱερεύς, δι' οὗς ἡ παράκλησις γίνεται, καὶ ἡμεῖς μεθ' ἐκάστην αἴτησιν ψάλλομεν

Κύριε ἐλέησον (γ').

Ὁ ἱερεύς. Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου, δεόμεθά Σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ πατρὸς Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν **ΙΓΑΝΤΙΟΥ** καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ ἐλέους, ζωῆς, εἰρήνης, ὑγείας, σωτηρίας, ἐπισκέψεως, συγχωρήσεως καὶ ἀφέσεως τῶν ἀμαρτιῶν τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, πάντων τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν, τῶν κατοικούντων καὶ παρεπιδημούντων ἐν τῇ πόλει καὶ τῇ ἐνορίᾳ ταύτῃ, τῶν ἐνοριτῶν, ἐπιτρόπων, συνδρομητῶν, ἀφιερωτῶν καὶ προσκυνητῶν τοῦ ἁγίου ναοῦ τούτου.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, (.....).

Ὅτι ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς ὑπάρχεις, καὶ σοι τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Ω ἱεράρχης Χριστοῦ θείας πίστεως καὶ τῶν ἁγίων εἰκόνων ὑπέρμαχος χαρᾶς οὐρανῶν κατηξίωσαι, ἧς καὶ ἡμᾶς, Νικηφόρε, ἀξίωσον τοὺς πόθῳ τιμῶντας τὴν μνήμην σου.

Προκείμενον.

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Στίχος. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη, ἐνωτίσασθε πάντες οἱ κατοικοῦντες τὴν οἰκουμένην.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην (Κέφ. Γ' 9-16).

Τὸ τῆς Λειτουργίας τῆς ΙΓ' Νοεμβρίου.

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ἐγὼ εἰμὶ ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ ἐὰν τις εἰσέλθῃ, σωθήσεται, καὶ εἰσελεύσεται καὶ ἐξελεύσεται, καὶ νομὴν εὐρήσει. Ὁ κλέπτης οὐκ ἔρχεται εἰ μὴ ἵνα κλέψῃ καὶ θύσῃ καὶ ἀπολέσῃ· ἐγὼ ἦλθον ἵνα ζῶν ἔχωσι καὶ περισσὸν ἔχωσιν. Ἐγὼ εἰμὶ ὁ ποιμὴν ὁ καλός. Ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων, ὁ μισθωτὸς δὲ καὶ οὐκ ὢν ποιμὴν, οὗ οὐκ εἰσι τὰ πρόβατα ἴδια, θεωρεῖ τὸν λύκον ἐρχόμενον καὶ ἀφήσῃ τὰ πρόβατα καὶ φεύγει· καὶ ὁ λύκος ἀρπάζει αὐτὰ καὶ σπορπίζει τὰ πρόβατα. Ὁ δὲ μισθωτὸς φεύγει, ὅτι μισθωτὸς ἐστὶ καὶ οὐ μέλει αὐτῷ περὶ τῶν προβάτων. Ἐγὼ εἰμὶ ὁ ποιμὴν ὁ καλός, καὶ γινώσκω τὰ ἐμὰ καὶ γινώσκομαι ὑπὸ τῶν ἐμῶν, καθὼς γινώσκει με ὁ Πατὴρ κάγῳ γινώσκω τὸν Πατέρα, καὶ τὴν ψυχὴν μου τίθημι ὑπὲρ τῶν προβάτων. Καὶ ἄλλα πρόβατα ἔχω, ἃ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης· κάκεῖνά με δεῖ ἀγαγεῖν, καὶ τῆς φωνῆς μου ἀκούσουσι, καὶ γενήσεται μία ποίμνη, εἰς ποιμὴν.

Δόξα.

Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Προσόμοιον. Ἦχος πλ.β'. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Στίχος· Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου καὶ κατὰ τὸ πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Νίκας ἡμῖν δώρησαι κατ' ἐπιβούλων δολίων καὶ ἐχθρῶν τῆς πίστεως, Νικηφόρε ἅγιε, πνευματέμορφε, ὁ λαμπρὸν στέφανον ἐκ χειρῶν Κυρίου τοῦ Παντάνακτος χρυσοπλόκον, πάτερ, δεξάμενος ὡς σεπτῶν εἰκόνων ὑπέρμαχος καὶ μάρτυρος πανεύοσμον τέκνον κατὰ σαρκὸς τῆς πίστεως, ἵνα ὀλοθύμῳς τιμῶμέν σε ὡς ὁμολογητὴν ὀρθῶν δογμάτων καὶ ἄσειστον ἀληθείας θέμεθλον.

Ὁ Ἱερεὺς· Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου· ἐπίσκεψαι τὸν κόσμον σου ἐν ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς· ὕψωσον κέρας Χριστιανῶν ὀρθοδόξων καὶ κατάπεμψον ἐφ' ἡμᾶς τὰ ἐλέη σου τὰ πλούσια· πρεσβείαις τῆς πανάχραντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας· δυνάμει τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ· προστασίαις τῶν τιμίων ἐπουρανίων Δυνάμεων ἀσωμά-

των· ἱκεσίαις τοῦ τιμίου καὶ ἐνδόξου προφήτου, Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου· τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων· τῶν ἐν ἁγίοις πατέρων ἡμῶν, μεγάλων Ἱεραρχῶν καὶ Οἴκουμενικῶν Διδασκάλων, Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου· Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου, Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας καὶ Νικηφόρου Πατριάρχου Κων/Πόλεως, τοῦ ὁμολογητοῦ· Νικολάου ἐπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας, Σπυρίδωνος ἐπισκόπου Τριμυθοῦντος, Ἀχιλλίου, Βησσαρίωνος καὶ Διονυσίου τοῦ ἐλεήμονος, ἀρχιεπισκόπων Λαρίσης, Λουκᾶ ἀρχιεπισκόπου Συμφερουπόλεως καὶ Κριμαίας τοῦ ἱατροῦ καὶ Νεκταρίου ἐπισκόπου Πενταπόλεως τοῦ ἐν Αἰγίνῃ, τῶν θαυματουργῶν· τῶν ἁγίων ἐνδόξων μεγαλομαρτύρων Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου, Φανουρίου τοῦ θαυματουργοῦ· τῶν ἱερομαρτύρων Χαραλάμπους, Ἰγνατίου καὶ Ἐλευθερίου· τῶν Νεομαρτύρων Γεδεῶν τοῦ ἐν Τυρνάβῳ, Γεωργίου τοῦ ἐκ Ῥαφάνης, Δαμιανοῦ καὶ Ἰωάννου τῶν ἐν Λαρίσῃ μαρτυρησάντων· τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων πατέρων ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Ρώσου, Φιλοθέης τῆς ἐλεήμονος, Συμεῶν τοῦ μονοχίτωνος καὶ ἀνυποδήτου καὶ Παρασκευῆς τῆς ἀθληφόρου· τῶν ἁγίων καὶ δικαίων θεοπατόρων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης· τοῦ ἁγίου (τῆς ἡμέρας), οὗ τὴν μνήμην ἐπιτελοῦμεν, καὶ πάντων σου τῶν Ἁγίων· Ἰκετεύομέν σε, μόνε πολυέλεε Κύριε· ἐπάκουσον ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν δεομένων σου, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Ῥδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ω ἴς στερρόν σε ὀλέτην αὐτοκράτορος πλάνου τιμῶντες, Λέοντος, βοῶμεν· Νικηφόρε, κατάβαλε μανίαν τοῦ δεινοῦ πολεμήτορος, δι' ἧς πειρᾶται ἡμᾶς ἀπὸ Θεοῦ μακρύνειν.

Νόσων καὶ ψυχοφθόρων ἀπολύτρωσαι τάχος παθῶν σους πρόσφυγας, τοὺς πόθῳ, Νικηφόρε, ὑ-

μνοῦντας ἐξορίαν καὶ πληθὺν τῶν σῶν θλίψεων, ἄσπερ
ὡς ἄκμων στερρόδς ὑπέμεινας εἰς τέλος.

Ἄὸς ὑγίειαν πᾶσι, Νικηφόρε, κατ' ἄμφω τοῖς
ἀνυμνούσί σε ὡς τῶν σεπτῶν εἰκόνων ὑπέρμαχον
καὶ πλάνης καθαιρέτην τοῦ ἀνακτος τοῦ δυσσεβοῦς καὶ
δεινοῦ εἰκονοκλάστου, μάκαρ.

Θεοτοκίον.

Ἦ'αμάτων χειμάρρους, Παναγία Παρθένε, Θεογεννή-
τρια, ἀσθενειῶν μου ἄλγη ἀπέλασον ταχέως καὶ ὑγι-
εῖαν βράβευσον ἱκέτη σου ταπεινῶ, τῷ μεγαλύνοντί σε.

ᾠδὴ η'. Τὸν Βασιλέα.

Ἄυσχερειῶν με καὶ πειρασμῶν καὶ κινδύνων, Νικη-
φόρε, ἀπάλλαξον, κράζω, σὲ τὸν ἀνυμνοῦντα ἱεραρ-
χῶν ὡς κλέος.

Ὁδοῦ Κυρίου ἐξ ἐντολῶν πλανηθέντα ἔλκυσόν με
πρὸς τῆς σωτηρίας τρίβον, Νικηφόρε, ἰθύντορ μου
πρὸ πόλον.

Υ'πὲρ τῶν πόθῳ ὑμνολογούντων σε πάτερ Νικηφό-
ρε, Χριστὸν ἐκδυσώπει, καὶ ἀπαύστως δίδου ἡμῖν
σὴν εὐλογίαν.

Θεοτοκίον.

Μῆτερ Ὑψίστου, κατὰ παθῶν χαμαιζήλων σθένος
δοῦς μοι καὶ κάθαρον νοῦν μου, Κεχαριτωμένη, ἐκ
λογισμῶν ἀτάκτων.

ᾠδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Εἰ μόσκηνος Ἀγγέλων πέλων, Νικηφόρε, σὺν τούτοις
πάντοτε πρέσβευε, ἅγιε, πάσης στενώσεως
ρύεσθαι τοὺς ἱκέτας σου.

Ἰσχὺν μοι καθ' ἐκάστην δίδου, Νικηφόρε, τῷ
καταφεύγοντι σοῦ ταῖς δεήσεσι καὶ ἀνυμνοῦντι τοῦ
βίου σου κατορθώματα.

Νέων χαρίτων πλησον νοῦν μου, Νικηφόρε, καὶ τῆς
ἐν κόσμῳ ἀπάτης ὑπέρτερον αὐτὸν ἀναδειξον,
πάτερ θεοφορούμενε.

Θεοτοκίον.

Καὶ σὺν τῷ Νικηφόρῳ καὶ Πάντων τῶν Ἁγίων τὸν
σὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν καθικέτευε ὑπὲρ τῶν σέ
ἀνυμνούντων, Θεογεννήτρια.

Καὶ εὐθύς τό·

Ἀξιὸν ἔστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε τὴν Θεοτό-
κον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον, καὶ
Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ, καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφεείμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

Καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Πίστεως δογμάτων προασπιστὰ καὶ σεπτῶν εἰκόνων προσκυνήσεως ἀληθῶς πρόμαχε, τὴν πλάνην καθεῖλες, Νικηφόρε, τοῦ Λέοντος καὶ ὠφθης πίστεως ἔρεισμα.

Ἡ "νεγκας ἀνδρείως ὑπὲρ σεπτῆς τοῦ Χριστοῦ εἰκόνοσ ἐξορίαν, ἱεραρχῶν κλέος, Νικηφόρε, καὶ θλίψεις κατωδύνους ὡς ἔσχατος μερόπων, πάτερ θεοσοφέ.

Κωνσταντινουπόλεως τὸν πυρσὸν καὶ σεπτῶν εἰκόνων προσκυνήσεως τὸν φανὸν φαίνοντα τῇ κτίσει ἀπάση εὐψυχίας βολίσι, Νικηφόρον πάμφωτον, μέλψωμεν.

Χαίροις, ὁ στερρότητι ψυχικῇ τὸν εἰκονοκλάστην τροπωσάμενος ἀκλινῶς ἄνακτα καὶ πίστιν κρατύνας τὴν ἀγίνα, τρισμάκαρ Νικηφόρε, ἀξιοθαύμαστε.

Χαίροις, Πατριάρχα θεοειδές, πρόμαχε εἰκόνων προσκυνήσεως τῶν σεπτῶν, χαίροις, Νικηφόρε, ὁμόζηλε μαρτύρων, ὡς νικητῆς ὁ γέρα θεῖα δεξάμενος.

Κτήριξον ἐν πέτρᾳ ἡμᾶς ὀρθῶν καὶ σεπτῶν δογμάτων τοὺς τιμῶντάς σε εὐλαβῶς, Νικηφόρε θεῖε, ἱεραρχῶν φαιδρότης καὶ καύχημα πατέρων πολυτιμότατον.

Χαίροις Ἐκκλησίας ἔμπνους εἰκῶν, καὶ Εἰκονομάχων, καθαιρέτης ὁ ἰσχυρός· χαίροις θεοσδότων, δογμάτων ὁ προστάτης, θεόφρον Νικηφόρε, πίστεως ἔρεισμα.

Πάντας τοὺς νοσοῦντας πνευματικῶς, θεραπεύεις μάκαρ καὶ φωτίζεις ἐν διδαχαῖς καὶ τῶν Λαρισαίων αἰτούντων τὴν εἰρήνην παρέχε πλουσίως σὺ ἀξιάγαστε.

Η ἔνορία αὕτη χαίρει σεμνῶς ἐπὶ τῇ ἀφίξει ἀγίας κάρᾳ σου τῆς σεπτῆς. Νικηφόρε μάκαρ τῆς νεολαίας πάσης γενοῦ θεῖος προστάτης καὶ ἀντιλήπτορας.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι πάντες, μετὰ τῆς Θεοτόκου ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τρισάγιον. Δόξα. Καὶ νῦν. Παναγία Τριάς. Κύριε, ἐλέησον (γ'). Δόξα. Καὶ νῦν. Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοῦ ἐστιν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Νίκην ἤνεγκε, τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἡ σῆ ἔνθεος, ὁμολογία, Νικηφόρε Ἱεράρχα θεόληπτε, τὴν γὰρ Εἰκόνα τοῦ Λόγου σεβόμενος, ὑπερορία ἀδίκως ὠμίλησας. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερον. Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὴν εἰκόνα τοῦ Λόγου Θεοῦ τὸν σέβοντα καὶ τὰς μορφὰς τῶν ἁγίων μαρτύρων καὶ ἀσκητῶν εὐλαβῶς τὸν προσκυνοῦντα εὐφημήσωμεν, ἄλκιμον ὁμολογητὴν, πατριάρχην θευαγῆ τῆς πόλεως Κωνσταντίνου, θεοφιλῆ Νικηφόρον, αὐτοῦ λιτὰς ἀπεκδεχόμενοι.

Δοξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον..

Ἐὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε, ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείση, ὁ Υἱὸς σου καὶ Θεὸς ἡμῶν τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Εἶτα μνημονεύει ὁ ἱερεὺς, δι' οὗς ἡ παράκλησις γίνεται, καὶ ἡμεῖς μεθ' ἐκάστην αἴτησιν ψάλλομεν Κύριε ἐλέησον (γ').

Ὁ ἱερεὺς. Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου, δεόμεθά Σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ πατρὸς Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν ΙΓΑΝΤΙΟΥ καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῶ ἡμῶν ἀδελφότητος.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ ἐλέους, ζωῆς, εἰρήνης, ὑγείας, σωτηρίας, ἐπισκέψεως, συγχωρήσεως καὶ ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, πάντων τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν, τῶν κατοικούντων καὶ παρεπιδημούντων ἐν τῇ πόλει καὶ τῇ ἐνορίᾳ ταύτῃ, τῶν ἐνοριτῶν, ἐπιτρόπων, συνδρομητῶν, ἀφιερωτῶν καὶ προσκυνητῶν τοῦ ἁγίου ναοῦ τούτου.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, (.....).

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ διαφυλαχθῆναι τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν πόλιν ταύτην, καὶ πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν ἀπὸ ὀργῆς, λοιμοῦ, λιμοῦ, σεισμοῦ, καταποντισμοῦ, πυρός, μαχαίρας, ἐπι-

δρομῆς ἀλλοφύλων, ἐμφυλίου πολέμου, καὶ αἰφνιδίου θανάτου, ὑπὲρ τὸν ἕλεων, εὐμενῆ καὶ εὐδιάλακτον, γενέσθαι τὸν ἀγαθὸν καὶ φιλόανθρωπον Θεὸν ἡμῶν, τοῦ ἀποστρέψαι καὶ διασκεδάσαι πᾶσαν ὀργὴν καὶ νόσον, τὴν καθ' ἡμῶν κινουμένην, καὶ ῥύσασθαι ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐπικειμένης δικαίας αὐτοῦ ἀπειλῆς, καὶ ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

Ἔτι δεόμεθα καὶ ὑπὲρ τοῦ εἰσακοῦσαι Κύριον τὸν Θεὸν φωνῆς τῆς δεήσεως ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν, καὶ ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

Ἐπάκουσον ἡμῶν, ὁ Θεός, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς καὶ τῶν ἐν θαλάσῃ μακρὰν, καὶ ἕλεως, ἕλεως γενοῦ ἡμῖν, Δέσποτα ἐπὶ ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὅτι ἐλεῆμων καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς ὑπάρχεις, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ χορὸς· Ἀμήν.

Καὶ ὁ ἱερεὺς ποιεῖ τὴν ἀπόλυσιν·

Δόξα σοὶ ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς ἡμῶν, Κύριε, δόξα σοὶ. Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου

Καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς·

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ Εὐλου.

Κτῦλε τῶν δογμάτων τῶν ὀρθῶν, Κωνσταντινουπόλεως εὐχος καὶ γέρας ἱεραρχῶν, Νικηφόρε πάνσοφε, ἀπαύστως πρέσβευε τῷ Θεῷ τῷ οἰκτίρμονι στηρίξαι ἐν πίστει τῇ ὀρθῇ ἱκέτάς σου καὶ κρηπιδώματα δεῖξαι ἀρραγῆ ἀληθείας τοὺς εἰλικρινῶς σε τιμῶντας καὶ δοξολογοῦντας τοὺς καμάτους σου.

Πάντες τὴν σὴν κάραν τὴν σεπτὴν, ἐν πίστει καὶ πόθῳ τιμῶντες σε ἱκετεύομεν νῦν, Νικηφόρε πάνσο-

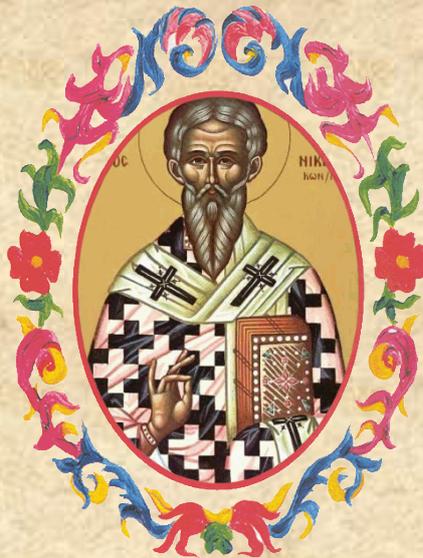
φε, ἀπαύστως πρέσβευε πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Χριστὸν ὑγιεῖαν χάρισαι ψυχῇ τε καὶ σώματι καὶ τὴν ἁγίαν χαρὰν, πᾶσι τοῖς ἐνορίας ταύτης καὶ τῆς πόλεως Λαρισαίων τοῖς τιμῶσι σε ἐν ὕμνοις σήμερον.

Ἄέσποινα, πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Δίστιχον.

Κέπε, Νικηφόρε, τὸν σὸν φερόνυμον, πνευματικὸν ἡμῶν, ὁ Χριστεπώνυμος λαός, ἀνακράζει.

ΧΑΙΡΕΤΙΚΕ ΤΗΒΙΟΙ ΟΙΚΟΙ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΝΔΟΞΟΝ ΙΕΡΑΡΧΗΝ

ΑΓΙΟΝ ΝΙΚΗΦΟΡΟΝ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΤΟΝ ΟΜΟΛΟΓΗΤΗΝ

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ΄. Τῆ Ὑπερμάχῳ.

Τοῦ Βυζαντίου τὸν κοσμήτορα τὸν ἔνθεον καὶ ἱεράρχην, ὁμολογητὴν καὶ ὄσιον, Νικηφόρον, τὸν ὑπέρμαχον τῶν εἰκόνων τῶν σεπτῶν καὶ βασιλέως πλάνου, Λέοντος, τὸ κατάπτωμα, ὡς πίστεως τιμήσωμεν βάθρον κρίζοντες· Χαίροις, Νίκης φερώνυμε.

Οἱ Οἴκοι.

Ἄγκμων τῆς ἀληθείας καὶ ἀδάμας ἐπώφθης δογμάτων, Νικηφόρε, πατρῶων· **(ἐκ γ΄)** ἀκανθώδεις αἰρέσεις γάρ σοῦ ἡ πύρινη γλῶσσα θαυμαστῶς ἔκαυσεν ὡς φρύγανον, θειότατε, καὶ ἤγειρε πιστοὺς βοᾶν σοι·

Χαῖρε, ὁ στῦλος Ὁρθοδοξίας· χαῖρε, τὸ εὖχος τῆς Ἐκκλησίας.

Χαῖρε, ποιμασίας κανὼν ἀκριβέστατος· χαῖρε, εὐψυχίας
λειμῶν θεοφύτευτος.

Χαῖρε, δέλτος θείων πράξεων ἀκραιφνοῦς διαγωγῆς·
χαῖρε βάθος δυσθεώρητον προστασίας πατρικῆς.

Χαῖρε, τοῦ Θεοδώρου τοῦ ἀλκίφρονος γόνος· χαῖρε,
Θεοῦ Ὑψίστου γνησιώτατος φίλος.

Χαῖρε, σεπτῶν εἰκόνων ὑπέρμαχος· χαῖρε, σεμνῶν πα-
τέρων ὁ πρόβολος.

Χαῖρε, φωστήρ Βυζαντίου πυρφόρος· χαῖρε, λαμπτήρ
μυστηπόλων ὁσίων.

Χαίροις, Νίκης φερώνυμε.

Βάθος θεοσοφίας καὶ συνέσεως στῦλε, κανὼν εὐθύς
ἐδείχθης δογμάτων· ἱεράρχα Χριστοῦ εὐκλεές, Νικη-
φόρε, νίκης ἀληθοῦς κότινον ἀξίως ὁ δεξάμενος οὐκ ἔ-
παυσας ἐν βίῳ κρᾶζων·

Ἀλληλούϊα.

Γόνον τοῦ Θεοδώρου, τοῦ σεπτοῦ ὑπερμάχου εἰκό-
νων προσκυνήσεως θείων, καὶ αὐτοῦ ζηλωτὴν τῶν
στερρῶν καὶ λαμπρῶν ἀγώνων εὐλαβῶς μέλιψωμεν
νῦν, Νικηφόρον, ἄδοντες αὐτῷ ἐκ τῆς ψυχῆς μυχιῶν·

Χαῖρε, σεπτῆς κληρουχίας ἄνθος· χαῖρε, ὀρθῆς δοξα-
σίας κῆπος.

Χαῖρε, Βασιλίδος βλαστὸς εὐθαλέστατος· χαῖρε, τῆς
Τριάδος θεράπων θερμότατος.

Χαῖρε, γλῶσσα ἢ ἠδύφθογγος τῶν πατρῶων διδα-
χῶν· χαῖρε, φοῖνιξ ὁ ὑψίκομος χαρισμάτων θεϊκῶν.

Χαῖρε, ὅτι ἐδείχθης δυσσεβούντων ἢ πτώσις· χαῖρε, ὅ-
τι ὑπάρχεις ἀγνοούντων ἢ γνῶσις.

Χαῖρε, σοφῶς ἐκφαίνων τὰ μόνιμα· χαῖρε, σαφῶς ἰθύ-
νων πρὸς ἄρρευστα.

Χαῖρε, Θεοῦ ἀληθείας τὸ στόμα· χαῖρε, λαοῦ ἰλαρότα-
τον ὄμμα·

Χαίροις, Νίκης φερώνυμε.

Ἦρόμον τὸν τοῦ πατρός σου, τὸν ὠραῖον βαδίσας ὑ-
πὲρ Χριστοῦ ἀγίας εἰκόνας ἐξωρίσθης στυγνῶς, ἀ-
θλητὰ Νικηφόρε, μύστα ἱερὲ πόλεως τῆς Βασιλίδος· ὅ-
θεν σε γεραίροντες τρανῶς βοῶμεν·

Ἀλληλούϊα.

Ἐ"δειξας, Νικηφόρε, εἰς τῆς σῆς θεωρίας ἐπίβασιν τὰς
πράξεις σου, μάκαρ· σὴν λαμπρᾶν γὰρ ῥυθμίσας ψυ-

χὴν πρὸς δογμάτων θείων καὶ σεπτῶν τήρησιν ὑπὲρ αὐτῶν κατέλιπες σὸν θρόνον· ὄθεν σοι βοῶμεν·

Χαῖρε, ὁ ἔνδοξος πατριάρχης· χαῖρε, ὁ ἔνθεος ἱεράρχης.

Χαῖρε, ὁ Χριστοῦ ἀσπαζόμενος ἔκτυπον· χαῖρε, τῆς ἐχθροῦ πλάνης ξίφος ἀμφίστομον.

Χαῖρε, ὄργανον εὐάρμοστον τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ· χαῖρε, ἔσοπτρον πολύτιμον ἀγαθότητος Αὐτοῦ.

Χαῖρε, ὁ τοῖς σοῖς λόγοις σου τὸ ποίμνιον τρέφων· χαῖρε, ὁ τοῖς σοῖς πόνοις τὸ σῶμα ὑποπιάζων.

Χαῖρε, ψυχῆς ἀνδρείας ἐκτύπωμα· χαῖρε, ζωῆς ἀγήρω ἐναύλισμα.

Χαῖρε, εἰκόνων ὑπέρμαχος θεῖος· χαῖρε, πατέρων ὑπέρτερος πάντων·

Χαίροις, Νίκης φερώνυμε.

Ζέοντι πόθῳ ὅψιν τοῦ Χριστοῦ προσεκύνεις τὴν θεῖαν, θεαυγὲς Νικηφόρε, θεοπρόβλητε ἀρχιερεῦ Κωνσταντίνου θείου τῆς λαμπρᾶς πόλεως, καὶ Λέοντος συνέθλασας τοῦ ἄνακτος τὰς μύλας κράζων·

Ἄλληλούϊα.

Η "σχυνας βασιλέα, πλάνον είκονοκλάστην, κοσμῆ-
τορ Βασιλίδος τοῦ θρόνου, Νικηφόρε, σοῖς λόγοις
σεπτοῖς καὶ καθυπομείνας εύθαρσῶς, ἄλκιμε, έκθρόνη-
σιν διήγειρας τὰ πλήθη εύσεβῶν βοᾶν σοι·

Χαῖρε, τὸ ἥττημα τοῦ φθορέως· χαῖρε, τὸ σύντριμμα
βασιλέως.

Χαῖρε, ὁ πατήσας τὸ φρύαγμα Λέοντος· χαῖρε, ὁ μισή-
σας τὴν ἔπαρσιν δαίμονος.

Χαῖρε, πίναξ θεοχάρακτος τῶν ὀρθῶν δοξασιῶν· χαῖ-
ρε, δόναξ ὁ ποιμένιος προστασίας εύσεβῶν.

Χαῖρε, ὅτι μέθεξει θεϊκῆ ἐθεώθης· χαῖρε, ὅτι ἀθλήσει
ἐκ τῆς γῆς ἀπανέστης.

Χαῖρε, λαμπὰς ποιμένων πολύφωτος· χαῖρε, ψεκὰς
σοφίας τοῦ Κτίσαντος.

Χαῖρε, μορφὴν προσκυνῶν τοῦ Κυρίου· χαῖρε, ἀχλὺν ὁ
σκεδάζων ποιμνίου·

Χαίροις, Νίκης φερώνυμε.

Θ ἔλων τὸ σὸν σφραγίσαι ὑπερφίαλος ἄναξ, ὁ Λέων,
στόμα τὸ μεγαλῦνον, Νικηφόρε, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ,
ιεράρχα σῶφρον, τὸ σεπτὸν ὄνομα ταχὺ σε ὑπερώρισε
τὸν πίστει ἀκλινεῖ βοῶντα·

Ἄλληλούϊα.

Κ "χνη τοῦ ἀθλοφόρου σοῦ πατρός, Θεοδώρου, βαδίσας ἀκλινῶς, Νικηφόρε, εὐσεβείας ἐδείχθης κανῶν καὶ ἱεροφάντων ἀληθῆς, ἅγιε· διὸ τὰ σὰ παλαίσματα δοξάζοντες πιστῶς βοῶμεν·

Χαῖρε, δοχεῖον τοῦ Παρακλήτου· χαῖρε, ταμεῖον φωτὸς ἀστέκτου.

Χαῖρε, ποδηγὸς εὐσεβῶν ἀπλανέστατος· χαῖρε, χορηγὸς θεϊκῆς ἀγαθότητος.

Χαῖρε, ὅτι τὸν οὐράνιον ἐθεάσω φωτισμόν· χαῖρε, ὅτι τὸν Παράκλητον ἔσχες θεῖον βοηθόν.

Χαῖρε, ἱεροφάντων Βασιλίδος ὁ μέγας· χαῖρε, ταχὺς ἀκέστῳ πρὸς ἐγγὺς καὶ τοὺς πέλας.

Χαῖρε, τῆς νίκης γέρα δρεψάμενος· χαῖρε, ἀγέλης τῆς σῆς φύλαξ ἄγγελος.

Χαῖρε, λιμὴν τῶν ἐν δίναις πλεόντων· χαῖρε, ψυχὴν πρὸς Θεὸν ἀνατείνων·

Χαίροις, Νίκης φερώνυμε.

Κ όσμημα Βασιλίδος, Νικηφόρε, ἐκθύμως προσκύνησιν κηρύττων εἰκόνων τῶν σεπτῶν ἐπηρμένην ὄφρῦν τοῦ θηριωνύμου, ἀθλητά, Λέοντος ἐπάτησας τὸ ὄνομα Χριστοῦ ὁμολογῶν καὶ κράζων·

Ἄλληλούϊα.

Ἠέοντος δυσσεβοῦντος μὴ πειθόμενος λόγοις
βιαίως, Νικηφόρε, ἐκ θρόνου ἐμακρύνθης καὶ βίον
τὸν σὸν ἐν τῇ ἐξορία καρτερῶς ἤνυσας· διὸ σε
μακαρίζοντες ὡς πίστεως πυρσὸν βοῶμεν·

Χαῖρε, ὀλέτης εἰκονομάχων· χαῖρε, προστάτης
σεπτῶν δογμάτων.

Χαῖρε, ἀδιάσειστον πίστεως ἔρεισμα· χαῖρε,
ἀκηλίδωτον νήψεως γνώρισμα.

Χαῖρε, ῥόδον ἀμαράντινον ὀσμὴν θεῖαν χορηγοῦν·
χαῖρε, ξύλον εὐωδέστατον τὸ συμπάθειαν ἀνθοῦν.

Χαῖρε, τοῦ Βυζαντίου γεραρὲ ἱεράρχα· χαῖρε, τοῦ σοῦ
ποιμνίου ἀρωγὲ καὶ ἐπόπτα.

Χαῖρε, Θεοῦ μορφήν ὁ σεβόμενος· χαῖρε, Αὐτοῦ
χρηστότητος ἔμπλεως.

Χαῖρε, ἀσπίς τῆς ἐλλόγου σου ποιίμνης· χαῖρε, πυξίς
τῆς ἐνθέου ἀγάπης.

Χαίροις, Νίκης φερώνυμε.

Μνήμην σου τὴν ἀγίαν γεγηθότες τιμῶμεν, ἀλκίφρον
Βυζαντίου ἐπόπτα, καὶ σοὺς πόνους, οὓς
ἀνδροπρεπῶς δι' εἰκόνων θείων, ἀθλητά, ἤνεγκας
προσκύνησιν, γεγαίροντες κραυγάζομεν ἐν κατανύξει·

Ἄλληλούϊα.

Νίκης γέρα άξίως ώς είκόνων άγίων άήττητος
ύπέρμαχος, μάκαρ Νικηφόρε, λαβών έκ χειρών του
Χριστου εύφραίνη σὺν λαμπραῖς τάξεσιν Άγγέλων· ὅθεν
πόνους σου ύμνουῦντες τούς σεπτούς βοῶμεν·

Χαῖρε, πατέρων ἡ κοσμιότης· χαῖρε, άγίων ἡ
ώραιότης.

Χαῖρε, ὁ έλάσας τὴν πλάνην του Λέοντος· χαῖρε, ὁ
έάσας τὸν θρόνον του Βύζαντος.

Χαῖρε, γλῶσσα ἡ θεόσοφος τῶν ὀρθῶν δοξασιῶν·
χαῖρε, στόμα θεοκίνητον σωτηρίων έντολῶν.

Χαῖρε, ὅτι διδάσκεις σεβασμὸν τῶν είκόνων· χαῖρε,
ὅτι ὀμβρίζεις άγιάσματος ὄμβρον.

Χαῖρε, άγίας νίκης συνώνυμος· χαῖρε, άνόμων πλάνης
πολέμιος.

Χαῖρε, πιστῶν πρὸς Θεὸν ὁ μεσίτης· χαῖρε, ἡμῶν
άκλινης παραστάτης·

Χαίροις, Νίκης φερώνυμε.

Ζένος ὦν άσεβείας, εύσεβές ιεράρχα, οίκεῖος,
Νικηφόρε, έδείχθης άληθείας δογμάτων σεπτῶν·
ὅθεν ξένως χάρις του Θεου, άγιε, έν σοι σαφῶς
έσκήνωσε και ἤνοιξε σά χείλη ψάλλειν·

Άλληλούια.

Ε ἴβιε ἱεράρχα τοῦ Χριστοῦ, Νικηφόρε, ἀχείμαστος
λιμὴν εὐσεβούντων καὶ ζωῆς ἐναρέτου ὀφθεῖς
καλλονὴ πρὸς ὕψος νοητὸν γνώσεως σωτηριώδους
ἔφθασας Κυρίῳ ἀσιγήτως ψάλλων·

Χαῖρε, ὁ ὄρος ὁμολογίας· χαῖρε, ὁ φάρος ὀρθοπραξίας.

Χαῖρε, Βυζαντίου οἰκίητωρ ἰσάγγελος· χαῖρε, οὐρανοῦ
χαρᾶς ὁ συμμετοχος.

Χαῖρε, ὅτι θηριώνυμον κατεπάτησας ἐχθρόν· χαῖρε,
ὅτι τὸν Θεάνθρωπον ἐμεγάλυνας Χριστόν.

Χαῖρε, τοῦ σοῦ ποιμνίου ἀσφαλῆς ὁδηγία· χαῖρε, λαοῦ
Κυρίου θεία φωταγωγία.

Χαῖρε, Θεοῦ εἰκόνας ἀνάρτησις· χαῖρε, Αὐτοῦ τῆς
χάριτος ἔκφανσις.

Χαῖρε, δι' οὗ ὁ ἐχθρὸς καταργεῖται· χαῖρε, δι' οὗ ὁ Θεὸς
ἀνυμνεῖται·

Χαίροις, Νίκης φερώνυμε.

Π ᾶσαν τὴν Ἐκκλησίαν, Νικηφόρε, φαιδρύνεις σῶν
λόγων ἀστραπαῖς τῶν πυρφόρων καὶ σκοτίαν
ἐλαύνεις μακρὰν τῶν αἰρετιζόντων· ὄθεν νῦν ἅπαντες
σῶ φέγγει ἀγαζόμενοι ἀνδρείας ψυχικῆς βοῶμεν·

Ἄλληλούϊα.

Ράβδος Θεοῦ ἰσχύος σιδηρᾶ, Νικηφόρε, γενόμενος Ὁρθόδοξον ποιμνην διησφάλισας ἐκ τῶν ὀρδῶν τῶν μὴ προσκυνούντων τοῦ Χριστοῦ ἔκτυπον τὸ πάνσεπτον καὶ ἡγειρας χορείας εὐσεβῶν βοᾶν σοι·

Χαῖρε, εἰκὼν Ἐκκλησίας ἔμπνους· χαῖρε, δρυμῶν ἀληθείας ἔνθους.

Χαῖρε, ἐξορίας τῶν πόνων γευσάμενος· χαῖρε, εὐσεβείας ἀνύστακτος πρόμαχος.

Χαῖρε, ὅτι διεκήρυξας τῶν εἰκόνων σεβασμόν· χαῖρε, ὅτι καθωδήγησας τὴν σὴν ποιμνην πρὸς Θεόν.

Χαῖρε, τοῦ βασιλέως συντριβὴ τοῦ ἀνόμου· χαῖρε, ἀρχιερέως φήμην φέρων ἀγίου.

Χαῖρε, Θεοῦ δοξάσας τὸ ὄνομα· χαῖρε, ἐχθροῦ συντρίψας τὸ φρύαγμα.

Χαῖρε, πιστῶν ἀκεστήρ ἐν κινδύνοις· χαῖρε, ψυχῶν ἰατὴρ ἐν ταῖς νόσοις·

Χαίροις, Νίκης φερώνυμε.

Κήνωμα ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ, Νικηφόρε, καὶ Πνεύματος τοῦ θείου δοχεῖον, κατεπάτησας λόγοις τοῖς σοῖς τὴν ὄφρυν τοῦ πλάνου καὶ σαπροῦ Λέοντος καὶ νίκης στέφος εἵληφας χειρῶν ἐκ τοῦ Χριστοῦ, ἧδες·

Ἀλληλούϊα.

Τεῖχος ὀρθοφρονούντων ἀκλινὲς ἀνεδείχθης καὶ
θέμεθλον στερρόν, Νικηφόρε, ἱεράρχα ὁμολογητά,
ὁ ἐπιστηρίζων σαῖς εὐχαῖς πλήρωμα Ὁρθόδοξον· διόπερ
νῦν τιμῶντές σε πιστῶς βοῶμεν·

Χαῖρε, ὁ πλοῦτος τῶν χαρισμάτων· χαῖρε, ἡ ράβδος
τῶν κλονουμένων.

Χαῖρε, ὁ τηρήσας πατὸς τὴν εὐσέβειαν· χαῖρε, ὁ
διδάξας Θεοῦ τὴν ἀλήθειαν.

Χαῖρε, Λέοντος τοῦ ἄνακτος ὁ πατήσας τὴν ὀφρῦν·
χαῖρε, Σώσαντος τὰ σύμπαντα μεγαλύνας τὴν ἰσχύν.

Χαῖρε, ὅτι παρέχεις εὐσεβόφροσι χάριν· χαῖρε, ὅτι
πορίζεις ψυχικὴν πᾶσι ῥώμην.

Χαῖρε, λαμπρὸν πατέρων ἀγλαΐσμα· χαῖρε, σεπτὸν
τοῦ Πνεύματος σκηνῶμα.

Χαῖρε, χαρᾶς μυστικῆς ἀπολαύων· χαῖρε, φαιδρᾶς
ἐορτῆς ὁ μετέχων·

Χαίροις, Νίκης φερώνυμε.

Υμνοῖς μελισταγέσι καὶ λαμπροῖς ἐφυμνίοις
τιμῶντες σου τὴν πάντιμον μνήμην, Νικηφόρε, τὴν
σὴν ἀρωγὴν ἐν ταῖς βίου ζάλαις, θαυμαστὲ ἅγιε,
ἀποζητοῦμεν ἅπαντες καὶ κράζομεν τῷ Ζωοδότῃ·

Ἄλληλούϊα.

Φ θέγμασι σοῖς πυρφόροις διεσκέδασας πλάνης
ἀχλύν, θεοειδὲς Νικηφόρε, καὶ σῆς ὁμολογίας φωτὶ
εὐσεβῶν ἀπάντων τὰς ψυχὰς ἠΰφρανας· διόπερ νῦν
τὴν μνήμην σου τελοῦντες εὐλαβῶς βοῶμεν·

Χαῖρε, τὸ σέλας τῆς εὐψυχίας· χαῖρε, τὸ κέρασ
Ὁρθοδοξίας.

Χαῖρε, μυροθήκη ἀγάπης τῆς κρείττονος· χαῖρε,
ὑποθήκη ζωῆς τῆς ἀμείνονος.

Χαῖρε, τίμιον ἀλάβαστρον ὀρθοδόξου βιοτῆς· χαῖρε,
ἅγιον μυράλειπτρον ἀγωγῆς ποιμαντικῆς·

Χαῖρε, ὅτι τὸ θράσος λύεις εἰκονομάχων· χαῖρε, ὅτι τὸ
βάρος αἴρεις τῶν ἐξορίστων.

Χαῖρε, Χριστοῦ ἀστήρ ἀγαπήσεως· χαῖρε, ἐχθροῦ
πρηστήρ τοῦ ἀλάστορος.

Χαῖρε, πιστῶν ψυχικὴ θυμηδία· χαῖρε, σεπτῶν
ἀρετῶν εὐωδία·

Χαίροις, Νίκης φερώνυμε.

Χ λευὴν καὶ ἐξορίαν καὶ εἰρκτὴν στερρόψυχως,
ὑπέμεινας καλῶς, Νικηφόρε, καὶ φωσφόρων
ὁμολογητῶν ἀνεδείχθης βάθρον καὶ κρηπὶς ἄσειστος,
πατριαρχῶν ἀρχέτυπον, ὃ ἄδων τῷ Χριστῷ ἀπαύστως·

Ἄλληλούϊα.

Ψ άλλοντες εύσχημόνως τούς άόκνους σου πόνους
εικώνων πρὸς προσκύνησιν θείων, Νικηφόρε,
βοῶμεν θερμῶς· μὴ έλλίπης, μάκαρ, τῷ Χριστῷ πάντοτε
πρεσβεύων, ένθεώτατε, ὑπὲρ τῶν σοὶ πιστῶς βοώντων·

Χαῖρε, όχύρωμα όρθοδόξων· χαῖρε, κατάπτωμα
κακοδόξων.

Χαῖρε, άφθαρσίας ό στέφος δεξάμενος· χαῖρε,
μακαρίας εύκλείας ό μέτοχος.

Χαῖρε, κῦδος και ώράϊσμα πάσης εύσεβοῦς ψυχῆς·
χαῖρε, κλέος και βοήθεια ένορίας ταύτης τῆς σεπτῆς .

Χαῖρε, Λαρισαίων άντιλήπτωρ ό θεϊος· χαῖρε, τῆς
ένορίας ταύτης άκαθαίρετος στύλος.

Χαῖρε, άνθών μυρίπνοος πράξεως· χαῖρε λειμών
λειριών τῆς χάριτος.

Χαῖρε, ό φέρων τῆς νίκης τὸ στέφος· χαῖρε, ό νέμων
Κυρίου τὸν φόβον.

Χαίροις, Νίκης φερώνυμε.

Ω ᾽διάκοσμε θεῖε Βυζαντίου έφόρων, φανέ
ιεραρχῶν, Νικηφόρε, (έκ γ') τηλαυγέστατε, ό ταῖς
βολαῖς σῶν στερῶν άγώνων τοῦ Θεοῦ ποιμνιον ίθύνας
πρὸς εύσέβειαν, λαμπρύνεις τούς άεί φωνούντας·

Άλληλούϊα.

Καὶ αὖθις τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος πλ. δ' .Τῆ Ὑπερμάχῳ.

Τοῦ Βυζαντίου τὸν κοσμήτορα τὸν ἔνθεον καὶ ἱεράρχην, ὁμολογητὴν καὶ ὄσιον, Νικηφόρον, τὸν ὑπέρμαχον τῶν εἰκόνων τῶν σεπτῶν καὶ βασιλέως πλάνου, Λέοντος, το κατάπτωμα, ὡς πίστεως τιμήσωμεν βάθρον κράζοντες· Χαίροις, Νίκης φερώνυμε.

Δίστιχον.

Χαῖρε, Νικηφόρε, βοᾷ Χαραλάμπης ὁ φιλῶν Νικηφόρον τὸν προεστῶτα.

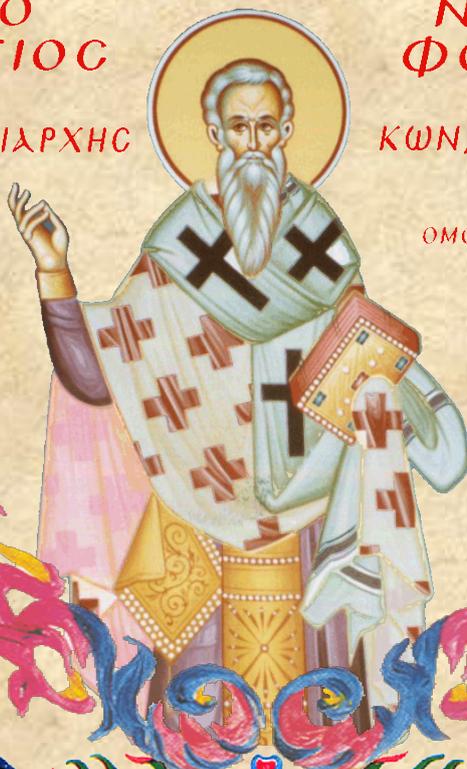

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΜΙΚΡΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ.....	3
ΜΕΓΑΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ	7
ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ.....	12
Ο Ρ Θ Ρ Ο Σ	18
ΣΤΗ Θ.ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ.....	40
ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ	44
ΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟΙ ΟΙΚΟΙ	61

Ὁ
ἍΓΙΟΣ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΝΙΚΗ
ΦΟΡΟΣ
ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ
Ὁ
ΟΜΟΛΟΓΗΤΗΣ

Ἡ Τιμία Κάρα τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Νικηφόρου
Πατριάρχου Κων/πόλεως τοῦ Ὁμολογητοῦ καὶ Θαυματουργοῦ.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΑΓ. ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΑΝΑΧΩΡΩΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΡΙΑ

Καὶ σύ, φησὶν, ὁ ὑπερμεγέθης καὶ ὑπερφυῆς, ὁ τῶν θαυμασιωτάτων κτισμάτων Κύριος, καὶ τῆς ἀνεξερευνητοῦ σοφίας, ἧς βραχὺ μόλις ἐκ τούτων ὑποφαίνεις ἵχνος, μόνος εὐεργέτης, ἐπιφάνηθι φιλανθρώπῳ κηδεμονία ἐπὶ τὴν μεγάλην καὶ ὑψηλὴν τοῦ ναοῦ σου θαυματοποιίαν, ἐν ᾧ τῶν ἀχράντων καὶ ἀκηράτων μυστηρίων τὰς ὀλοκαρπώσεις δεχόμενος, ἀμαρτημάτων ἀπαλλαγὴν τοῖς ἀξίως μετειληχέναι παραστήσασιν ἑαυτοῖς χορηγεῖν ἐδικαίωσας. Τοῦτον γάρ, παντὸς σπίλου καὶ μώμου πόρρω τυγχάνοντα, τῇ παγκρατεῖ καὶ νῦν χειρὶ σου παρατίθημι, ὡς παρ' αὐτῆς καὶ πιστευθεὶς τοῦτον καὶ διατηρήσας ὀσίως εἰς δύναμιν, ἐπὶ τῇ πέτρᾳ τῆς ἀληθοῦς φιλοσοφίας ἐρηρυσμένον ἐφύλαξα· ὡς τόπος καὶ σκήνωμα τῆς σῆς δόξης τὴν ἑαυτοῦ παγκάλην εὐπρέπειαν διεσώσατο, υἱοὺς σοὶ καὶ κληρονόμους διὰ τῆς σεπτῆς κολυμβήθρας πολλοὺς ὑπηγάγετο, διὰ μετανοίας ἀνενδότου τῇ εὐσπλάχνῳ εὐμενείᾳ σου κρείττους ἀριθμοῦ προσωκείωσεν. Σοί, Σῶτερ, τὴν παρακαταθήκην, εἰ καὶ ἀναξίαις χερσίν, ἐπιδίδωμι, παραχωρῶ τῇ σῇ τῶν κριμάτων ἀβύσσῳ τὰ κατ' αὐτόν, ὡς εὐδοκεῖς διατίθεσθαι. Λέων κατ' αὐτῆς ἐπωρύεται, ζητῶν ἀρπάσαι, καὶ τοῖς ἑαυτοῦ σκύμοις ἐτοιμάσαι δαψιλὲς οἰκητήριον· μὴ ἐπινυσταξάτω κατὰ τῆς αὐτοῦ τολμηρίας ὁ παμφαῆς σου καὶ ἀκοίμητος ὀφθαλμός· γνώτω, τίτι προσκέκρουκεν, καὶ πρὸς ὃν ἀκρατῶς πεπαρώνηκεν. Εἰς λύκων θηριωδίαν τοὺς ποιμένας μετήμειψεν, τὴν πρὸς τοὺς καλῶς ἄγοντας τῶν προβάτων εὐπειθειαν πρὸς ἀπειθείας ἤλασεν ἀχρειότητα· ἄρπασον τῆς πλάνης, τὸ μὴ προστεθὲν αὐτῷ ποιμνιον· ἀνεθήτω τῶν δεινῶν, ἀπαλλαγῆτω τῶν δυσχερῶν. Τῆς σῆς χειρὸς ἐστὶ κτήμα· μὴ τοῖς καταπιεῖν ζητοῦσι γένοιτο θήραμα. Ἡμᾶς δὲ τοῖς σοῖς ἑαυτοὺς ἐπιβρίψαντας κρίμασι, σειραγωγοῖς καὶ ὀδηγοῖς ὅποι φίλον τῇ σῇ κυβερνήσει παρίσταται. Τὴν βίαν ὄρα, ὄσσην, Κύριε· μὴ τῆς ἐξ αὐτῆς ἐγγινομένης ἀντιδόσεως ἡμᾶς ἀποκλείσειας, μὴ ὡς ἀπέιρους καὶ ἀσκεύους ποιμένας ἐλέξειας· σοὶ γὰρ μόνῳ τὸ ἐπιστημονικῶς ἄγειν καὶ ποιμένειν κακλήρωται. Μὴ ῥαθυμίαν κατακριθεῖμεν, ὡς ταύτη προδόντες τὰ τῆς διδασκαλίας βιωφελῆ πρωτοτοκεῖα· τῇ γὰρ κατὰ δύναμιν συνεισφορᾶ καὶ ταῦτά σοι, τῷ πρωτοτόκῳ πάσης τῆς κτίσεως, ἀλώβητα τετηρήκαμεν.

Χαῖρέ μοι, Σοφία, τὸ τοῦ θεοῦ λόγου σαφῶς ἀμείλικτον τέμενος, σοὶ τὰ τῆς ὀρθοδοξίας ἐπιτίθημι κλεῖθρα, μοχλοῖς αἰρετιζόντων οὐδαμῶς συντριβόμενα. Σοί, τῇ σφραγίδι τῆς εἰλικρινοῦς ὁμολογίας, τὰ τῶν Πατέρων ἀσφαλισάμενος δόγματα, καταπιστεῦσαι καλῶς προτεθύμημαι, μηδαμῶς ταῖς αἰρετικαῖς ἀντιστροφαῖς συληθῆναι δυνάμενα. Χαῖρέ μοι, καθέδρα, ἐφ' ἣν οὐκ ἀβιάστως ἐπέβην, καὶ ἧς νῦν ὑποχωρῶ βιαιότερον. Χαίρετε, σηκοὶ μαρτύρων θεόληπτοι, τοῖς εὐαγγελικοῖς καὶ ἀθλητικοῖς χαρακτήρσιν ἐγκαλυνόμενοι, ἐφ' οἷς οἱ ἀφραίνοντες ἐπιβαλοῦσι μὲν βεβήλους χεῖρας, οὐχ ὑφελοῦσι δὲ τὴν ἐκ τῆς ἀητητοῦ χειρὸς αὐτοῖς ἐπηρτημένην ἀντίδοσιν. Χαῖρε καὶ σύ, Θεοῦ μεγαλόπολι, καὶ ὅσοι τοῖς ὑγιέσιν ἐν σοὶ καὶ Πατρικοῖς ἐπερείδονται δόγμασιν, οὓς τοῖς Θεοῦ καὶ σοῖς ὑποβέβληκα πτέρυξιν, μὴ τι κακίας πτερόν ἀπαγάγοι τῆς σῆς περιθάλψεως.

(P.G.τ.100,Αο'-Doα' . σελ 130-133)

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΠΡΟ ΤΗΣ ΕΞΟΡΙΑΣ

Καιρός άπαιτεῖ τήν ήμετέραν ταπεινωσιν, εἰς τήν περίστασιν ταύτην καί τήν σωματικήν άσθένειαν έλθόντας, ταῦτα πρὸς τὸ φιλοδίκαιον ὑμῶν κράτος άναγαγεῖν. Ἔως τοῦ νῦν ήγωνισάμεθα κατὰ τήν δύναμιν ήμῶν ὑπέρ τῆς άληθείας καί τῆς εὐσεβείας· καί, ὡς δοκοῦμεν, οὐδέν παρελίπομεν τῶν κεχρεωστημένων ήμῖν, μήτε πρὸς διάλεξιν τῶν αίτούντων, μήτε πρὸς διδασκαλίαν τῶν δεχομένων καθυστερήσαντες. Ἐπειδὴ δὲ διὰ τοῦτο πᾶσαν θλίψιν καί στενοχωρίαν καί κάκωσιν ὑπεμείναμεν, άτιμίας, φυλακάς, δημεύσεις, τῶν ὑπηρετούντων ήμῖν τήν βλάβην· τὸ τελευταῖον ἦλον, τινὲς δοκοῦντες εἶναι έπίσκοποι, καί πλείονα τῶν προλαβόντων τήν άτιμίαν ήμῖν προσήγαγον, έπιφερόμενοι ὄχλον άγυρτώδη καί δημοτικὸν μετὰ μαχαιρῶν καί ξύλων, έπιστήσαντες ήμῖν αὐτούς. Καί αὐτοὶ μὲν πᾶσαν ὕβριν άναισχύντως καί άναιδῶς προσήνεγκαν, μήτε τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ έν νῶ λαβόντες, μήτε ὡς άρχιερέα αὐτῶν ποτε γεγονότα εὐλαβηθέντες, καί ταῦτα έν έσχάτη άσθενεία κείμενον, καί τήν πνοήν μόνον ἔχοντα· οἱ δὲ ὄχλοι έμέ τε καί τὸν προλαβόντα άρχιερέα τοῖς άναθέμασιν ἔβαλλον, ὅπερ ήμῖν γέγονεν εὐφημία καί εγκώμιον μέγιστον. Μετά ταῦτα πάντα τὰ κακὰ ήκούσαμεν, ὅτι οἱ τῆς άληθείας έχθροὶ ένεδρα καθ' ήμῶν συσκευάζουσι, βουλόμενοι έπιθέσθαι ήμῖν, καί ἡ άναίρεσιν ἡ κατένεξιν βιαίαν καί θανατικήν ποιήσασθαι εἰς ήμᾶς. Ἴν' οὖν ἄτοπον μή γένηται, μηδέ άμαρτία άναδράμη εἰς τὸ κράτος ὑμῶν (έπειδὴ πλείονα διωγμὸν έπινοηθῆναι καθ' ήμῶν οὐκ ἔστιν), ἄκοντες καί μη βουλόμενοι, καί διωκόμενοι ὑπὸ τῶν έπηρεαζόντων, άνάγκη πᾶσα μεταστῆναι ήμᾶς τοῦ θρόνου ήμῶν· καί ὡς ὁ Θεὸς κρινεῖ καί οἰκονομῆσει τὰ καθ' ήμᾶς, στέργομεν καί εύχαριστοῦμεν τῇ άγαθότητι αὐτοῦ.

(P.G.τ.100, Βξη'-Dξθ'. σελ 128-129)

